

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: BB-30Sa/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6022200475
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Matúš Škarbala
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2023:6022200475.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici v konaní pred sudcom JUDr. Ing. Matúšom Škarbalom, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. X, XXX XX D. E., zastúpená: JUDr. Eva Fúkčiová, advokátka, so sídlom Hviezdoslavova 3, 979 01 Rimavská Sobota, IČO: 42 319 188 proti žalovanej: Sociálna poisťovňa – ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta 8, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 22. júna 2022, takto

rozhodol:

I. Súd rozhodnutie žalovanej Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 22. júna 2022, ako aj rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa Sociálnej poisťovne, pobočky Rimavská Sobota č. 2542/2022-RS-DvN zo dňa 19. apríla 2022 z r u š u j e a vec vracia orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi dôvodne vynaložené trovy konania v rozsahu 100 %, vo výške, ktorá bude vyčíslená v uznesení vydanom po právoplatnosti tohto rozsudku, a to v lehote 15 dní od právoplatnosti uznesenia o výške trov konania.

odôvodnenie:

Administratívne konanie

1. Na základe žiadosti žalobkyne o dávku v nezamestnanosti rozhodla Sociálna poisťovňa, pobočka Rimavská Sobota (orgán verejnej správy prvého stupňa) rozhodnutím číslo XXXXX/XXXX-XX-XXX, zo dňa 19. apríla 2022 tak, že žalobkyňa nemá nárok na dávku v nezamestnanosti podľa § 104 ods. 1 zákona číslo 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „Zákon o sociálnom poistení“) a podľa článku 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a rady číslo 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej aj len „základné nariadenie“).

2. V odôvodnení rozhodnutia Sociálna poisťovňa s poukazom na relevantnú právnu úpravu uviedla, že Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Rimavská Sobota žalobkyňu dňa 03. 03. 2022 zaradil do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Sociálna poisťovňa v odôvodnení tiež uviedla, že z vykonaného dokazovania ohľadom zachovania pracovných, rodinných, osobných a iných väzieb na Slovensku počas vykonávania zárobkovej činnosti na území iného členského štátu Európskej únie dospela k nasledovným záverom: dňa 18. 03. 2022 si žalobkyňa uplatnila nárok na dávku v nezamestnanosti v Sociálnej poisťovni, pobočka Rimavská Sobota a toto podanie doplnila dňa 19. 04. 2022 formulárom U1 z Rakúska, formulárom U1 preukázala doby poistenia v Rakúsku od 13. 12. 2013 do 16. 01. 2014, od 02. 03. 2014 do 14. 04. 2014, od 20. 05. 2014 do 10. 07. 2014, od 06. 10. 2014 do 10. 06. 2015, od 23. 11. 2015 do 02. 05. 2016, od 15. 12. 2016 do 25. 12. 2016, od 26. 12. 2016 do 14. 05. 2017, od 24. 10. 2017 do 20. 05. 2018, od 05. 07. 2018 do 22. 05. 2019, od 18. 10. 2019 do 26. 03. 2020 a od 24. 06. 2020 do 02. 03. 2022. Sociálna poisťovňa, pobočka Rimavská Sobota ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázala

na to, že žalobkyňa vo vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov uviedla, že mesiac a rok prvého odchodu do členského štátu Európskej únie je 24. 06. 2020 a príchod na Slovensko dňa 03. 03. 2022. Pracovný pomer bol dojednaný na základe vyhlásenia na dobu určitú, ukončený zo strany zamestnanca a žalobkyňa bola zamestnaná ako upratovacia sila. Zo zamestnania v Rakúsku na Slovensko dochádzala jedenkrát mesačne prepravcom na 2 až 3 dni, o čom doklad nebol predložený. Na Slovensku žiadateľka naposledy pracovala vo firme ISTERMEAT, a.s. v období od 15. 11. 2005 do 20. 01. 2006. Počas pracovného pomeru v Rakúsku bola ubytovaná v hoteli v personálnej izbe pre zamestnancov sama, ubytovanie zmenené nebolo a počas návratov na Slovensko a po návrate býva vo vlastnom byte. Zamestnanie na Slovensku si nehľadala. Nie je členkou v športovom alebo záujmovom klube, ani v inej neziskovej organizácii. Na Slovensku vlastní bankový účet. Sociálna poisťovňa, pobočka Rimavská Sobotka ďalej uviedla, že v neprospech zachovania centra záujmov svedčí dĺžka zamestnania a počet pracovných pomerov od roku 2013 – 11 pracovných pomerov, posledný dojednaný na dobu určitú, rozviazaný zo strany zamestnanca, platenie daní a zákonných odvodov v Rakúsku, nezdokladovaná dochádzka na Slovensko, nehľadanie si zamestnania na Slovensku (orientácia na rakúsky pracovný trh), žiadne členstvo v športovom, záujmovom klube, ani v inej neziskovej organizácii, ubytovanie v hoteli zamestnávateľa, ktoré nebolo menené. Žalobkyňa je slobodná, žiadne nezaopatrené osoby preukázané neboli. Vzhľadom na to, že bezprostredne pred uplatnením nároku na dávku v nezamestnanosti žalobkyňa neukončila dobu poistenia v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov a počas posledného zamestnania v inom členskom štáte Európskej únie nebolo jej bydlisko na území Slovenskej republiky, článok 65 ods. 2 a 5 základného nariadenia sa na žalobkyňu nevzťahuje a nie je možné použiť pravidlo sčítania dôb poistenia v zmysle článku 61 základného nariadenia.

3. Voči uvedenému rozhodnutiu orgánu verejnej správy prvého stupňa podala žalobkyňa odvolanie.

4. O odvolaní žalobkyne rozhodla žalovaná Sociálna poisťovňa, ústredie rozhodnutím číslo XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 22. júna 2022 tak, že odvolanie žalobkyne zamietá a prvostupňové rozhodnutie potvrdzuje. Sociálna poisťovňa poukázala na dotknutú právnu úpravu a ďalej konštatovala, že v období posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t. j. od 3. marca 2018 do 2. marca 2022, nepreukázala žiadnu dobu zamestnania v nezamestnanosti, ktorú by jej bolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti (§ 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení). Sociálna poisťovňa ďalej konštatovala, že žalobkyňa pracovala v posudzovanom období na území iného členského štátu Európskej únie - Rakúska a poukázala na údaje, ktoré boli potvrdené príslušnou, nemeckou inštitúciou vo formulári U1 zo dňa 8. apríla 2022, z ktorého vyplynulo, že žalobkyňa bola poistená z titulu zamestnania od 13. 12. 2013 do 16. 01. 2014, od 02. 03. 2014 do 12. 04. 2014, od 20. 05. 2014 do 08. 07. 2014, od 06. 10. 2014 do 20. 05. 2015 od, od 23. 11. 2015 do 22. 04. 2016, od 15. 12. 2016 do 25. 12. 2016, od 26. 12. 2016 do 03. 05. 2017, od 24. 10. 2017 do 03. 05. 2018, od 05. 07. 2018 do 07. 05. 2019, od 18. 10. 2019 do 15. 03. 2020, od 24. 06. 2020 do 02. 03. 2022, pričom išlo podľa bodu 2.1.1 o poistené zamestnanie a podľa bodu 2.1.3 iné obdobia poistenia, kedy žalobkyňa bola poistená v obdobiach od 13. 04. 2014 do 14. 04. 2014, od 09. 07. 2014 do 10. 07. 2014, od 21. 05. 2015 do 10. 06. 2015, od 23. 04. 2016 do 02. 05. 2016, od 04. 05. 2017 do 14. 05. 2017, od 04. 05. 2018 do 20. 05. 2018, od 08. 05. 2019 do 22. 05. 2019, od 16. 03. 2020 do 26. 03. 2020, od 03. 03. 2022 do 05. 03. 2022. Žalovaná v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedla, že navrhovateľka (žalobkyňa) bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahla doby poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy. Z uvedeného dôvodu by bolo možné zohľadniť dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území Rakúska do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti v súlade s článkom 61 ods. 1 základného nariadenia len v prípade preukázania zachovania pevných väzieb a bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu posledného zamestnania na území členského štátu Európskej únie. V konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti sa posudzuje zachovanie väzieb a bydliska navrhovateľky na území Slovenskej republiky na základe celkového zhodnotenia všetkých dostupných informácií, t. j. údajov a skutočností známych z rozhodovacieho procesu a z podrobných údajov a vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov zo dňa 18. 03. 2022. V zmysle vyhodnotenia týchto podmienok Sociálna poisťovňa vyhodnocovala centrum záujmov a bydlisko žalobkyne v zmysle článku 11 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady číslo 989/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania Nariadenia (ES) číslo 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej aj len „vykonávacie nariadenie“), teda v zmysle kritérií, ktoré sú uvedené v tomto ustanovení. Ohľadom dĺžky trvalosti prítomnosti na území dotknutých členských štátov poukázala Sociálna poisťovňa na to, že žalobkyňa sa na území Rakúska zdržiavala od decembra 2013 do marca 2022, t. j. striedavo viac ako 8 rokov. Ďalej pri vyhodnotení situácie žalobkyne poukázala

na to, že podľa informácií z informačného systému Sociálnej poisťovne žalobkyňa pred odchodom do zahraničia bola na Slovensku naposledy zamestnaná od 15. 11. 2005 do 02. 01. 2006. Podľa bodu 2.1.1 formulára U1 zo dňa 26. 10. 2021, ktorý je súčasťou spisového materiálu, preukázala dobu poistenia v nezamestnanosti od 08. 09. 2007 do 26. 09. 2012 na území Spojeného kráľovstva. Na území Rakúska bola naposledy zamestnaná podľa vyhlásenia ako upratovacia sila od 24. júna 2020 do 5. marca 2022 u zamestnávateľa HOTEL KLAUSNERHOF, podľa spisového materiálu pracovala u tohto zamestnávateľa minimálne od októbra 2017 a zamestnanie malo sezónny charakter. Podľa vyhlásenia si žalobkyňa počas svojho posledného zamestnania v zahraničí na Slovensku zamestnanie nehľadala. Túto pracovnú situáciu v Rakúsku, predchádzajúcu uplatneniu nároku na dávku v nezamestnanosti na Slovensku, možno hodnotiť aj napriek sezónnosti zamestnaní ako dlhodobu stabilnú s prioritnou a opakovanou orientáciou na rakúsky, respektíve zahraničný pracovný trh. Navrhovateľke táto forma zamestnania zjavne vyhovovala. K hodnoteniu rodinného stavu a rodinných väzieb Sociálna poisťovňa uviedla, že žalobkyňa bola v Rakúsku bez blízkych osôb, na Slovensko sa vracala mesačne na 2 - 3 dni, pričom počas pandémie sa v období od 3. novembra 2020 do 20. júna 2021 zdržiavala na Slovensku. Pri vyhodnotení bytovej situácie Sociálna poisťovňa poukázala na to, že žalobkyňa vlastní na Slovensku od roku 2015 byt, nadobudnutý kúpou, v ktorom sa zdržiavala počas návštev a kde býva aj v súčasnosti. V Rakúsku bývala v personálnej izbe pre zamestnancov, ubytovanie nemenila, bytovú situáciu žiadateľky v Rakúsku považuje odvolací orgán za primeranú výkonu jej zamestnania. Pri vyhodnotení členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na účely daňové, Sociálna poisťovňa uviedla, že žalobkyňa bola zamestnaná na území Rakúska, takže daňové povinnosti si plnila na tomto území, z čoho je zrejmé, že za štát bydliska sa na daňové účely považuje štát zamestnania, t. j. Rakúsko. Sociálna poisťovňa vyhodnotila aj s prihliadnutím na rozhodnutie správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia číslo U2 z 12. júna 2009, že celková dĺžka pobytu v Rakúsku s prioritnou orientáciou od roku 2007 na zahraničný pracovný trh boli vyhodnotené silnejšie ako ostatné skutočnosti (trvalý pobyt, nehnuteľnosť, návraty, bankový účet), ktoré žalobkyňa uviedla ako väzby k Slovensku. Žalovaná ako odvolací orgán mala zo spisového materiálu za preukázané, že počas výkonu zárobkovej činnosti v Rakúsku sa žalobkyňa v tomto čase dlhodobu zdržiavala, bývala, trávila pracovný čas aj mimo pracovný čas, platila zákonné odvody a dane na území Rakúska. Všetky tieto skutočnosti preukazujú vytvorenie centra záujmov žalobkyne počas posledného zamestnania práve na území Rakúska. Sociálna poisťovňa ústredie ako odvolací orgán zároveň poukázal vo svojom odôvodnení na to, že v zmysle koordinačných nariadení pojem „bydlisko“ je potrebné chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie zdržuje, kde je jej centrum záujmov, kde trávi čas v mimopracovnom čase. Dôležitá na posúdenie bydliska je aj rodinná situácia a rodinné väzby dotknutej osoby a taktiež povaha vykonávanej zárobkovej činnosti vo vzťahu k jej trvalosti, stabilite a dĺžke trvania. V tejto súvislosti uviedla, že pojem „trvalý pobyt“ nie je možné stotožňovať s pojmom „bydlisko“. V zmysle článku 1 písm. j) základného nariadenia „bydlisko“ je miesto, kde osoba zvyčajne býva. Na základe všetkých dostupných informácií si žalobkyňa vytvorila počas posledného zamestnania centrum záujmov v Rakúsku. So zreteľom na všetky dostupné informácie nie je možné považovať bydlisko žalobkyne počas jej posledného zamestnania v členskom štáte Európskej únie za zachované na území Slovenskej republiky. Vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že žalobkyňa nebola bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie poistenia v nezamestnanosti zmysle slovenských právnych predpisov, nie je možné dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území Rakúska zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s článkom 61 základného nariadenia. Žalovaná v tejto súvislosti v napadnutom rozhodnutí uviedla, že možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte inom, ako v štáte posledného zamestnania, je len výnimkou zo všeobecného pravidla, ktoré určuje, že nárok na dávku v nezamestnanosti by si mala nezamestnaná osoba prednostne uplatniť štáte posledného zamestnania, lebo v tomto štáte platia poistné pre prípad nezamestnanosti. Tým sa podporí rovnomerné a spravodlivé rozdeľovanie finančných nákladov medzi inštitúciami prijímajúcimi poistné a následne medzi inštitúciami vyplácajúcimi dávky. Cieľom nariadenia je podporiť hľadanie práce v tom členskom štáte, v ktorom dotknutá osoba bezprostredne predtým platila príspevky na poistenie v nezamestnanosti a zároveň aj to, aby tento štát niesol bremeno výplaty dávky v nezamestnanosti. Pri uplatnení nároku na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania sa neskúma, aké väzby má žiadateľ v tejto krajine, ale doby poistenia dosiahnuté podľa jeho legislatívy sa zohľadnia a to automaticky, čo však nezabezpečuje automatický vznik nároku na dávku v nezamestnanosti. Žalobkyňa mala zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Rakúska. Žalovaná v tejto súvislosti zdôraznila, že nezamestnané osoby, ktoré dosiahli doby poistenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu Európskej únie nemajú v zmysle ustanovení základného a vykonávacieho nariadenia právo výberu členského štátu Európskej

únie, v ktorom si uplatnia nárok na dávku v nezamestnanosti. Fyzická osoba vykonávajúca zárobkovú činnosť v členskom štáte Európskej únie, podlieha právnym predpisom tohto štátu, a teda je v tejto krajine aj sociálne poistenia podľa podmienok vnútroštátnej legislatívy. Koordinačné predpisy určujú, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaní mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve skončili zamestnanie. V prípade priznania nároku na dávku v nezamestnanosti má dotknutá osoba v zmysle článku 64 základného nariadenia možnosť požiadať o export priznanej dávky v nezamestnanosti, do ktoréhokoľvek členského štátu Európskej únie, t. j. aj na územie Slovenskej republiky. Žalovaná uviedla vo svojom odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že v prípade, keď nezamestnaný nevyužije možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania,

a požiada o dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, tento členský štát je v zmysle koordinačných predpisov povinný skúmať, či je možné dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú v zahraničí zohľadniť v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Takúto dobu je možné zohľadniť len podľa článku 65 základného nariadenia, t. j. v prípade zachovania pevných väzieb v členskom štáte, v ktorom si dotknutá osoba uplatňuje nárok na dávku v nezamestnanosti. Dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území iného členského štátu teda nemôže Sociálna poisťovňa zhodnotiť automaticky na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti, ale je povinná dôsledne vyhodnotiť všetky relevantné skutočnosti, preukázané v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Neskúmaním miesta bydliska počas výkonu činnosti zamestnanca v členskom štáte Európskej únie, by tak neoprávnene zvýhodňovalo žiadateľov o dávku v nezamestnanosti, ktorí dosiahli doby poistenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu Európskej únie, a to tým, že by mali právo výberu, či si o dávku v nezamestnanosti požiadajú na území členského štátu, kde naposledy pracovali, alebo v štáte pôvodu (a to v závislosti od toho, podľa ktorých právnych predpisov im nárok na dávku v nezamestnanosti vôbec vznikne, respektíve podľa výšky tejto dávky). V konaní o nároku žalobkyne na dávku v nezamestnanosti bolo posúdené zachovanie jej väzieb na území Slovenskej republiky v súlade článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, dĺžka prítomnosti na území členského štátu Európskej únie článok 11 ods. 1 písm. a) vykonávacieho nariadenia (striedavo viac ako 8 rokov), aj situácia navrhovateľky - článok 11 ods. 1 písm. b) vykonávacieho nariadenia (stabilná pracovná situácia v Rakúsku, od roku 2007 prioritná orientácia na zahraničný pracovný trh, plnenie daňových povinností na území Rakúska) jednoznačne preukazujú, že navrhovateľka si väzby so Slovenskou republikou, počas výkonu činnosti zamestnanca v Rakúsku nezachovala. Žalovaná na odvoláciu námietku žalobkyne, ktorá uviedla, že má na Slovensku trvalé bydlisko, žalovaná poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžsk/38/2017 zo dňa 27. novembra 2018, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky jednoznačne konštatoval, že „na zachovanie bydliska a centra záujmov na Slovensku nepostačuje len zachovanie si evidovaného trvalého pobytu, čo je do veľkej miery len administratívna skutočnosť, ktorá neodzrkadľuje realitu.“ Podľa názoru odvolacieho orgánu je zrejmé, že počas výkonu zárobkovej činnosti na území Rakúska sa navrhovateľka zvyčajne zdržiavala na tomto území, čo znamená, že za miesto jej bydliska je nutné považovať Rakúsko. Odvolací orgán tiež poukázal v nadväznosti na návraty na Slovensko, že pri posudzovaní bydliska navrhovateľky, teda žalobkyne, bolo prihliadnuté na jej návraty na Slovensko v mesačnej frekvencii a tiež na jej 8-mesačný pobyt na Slovensku počas pandemickej situácie. Podľa názoru odvolacieho orgánu aj keď osoby trvalo usadené v zahraničí niekoľko krát do roka navštívia niektoré blízke osoby na Slovensku, strávia s nimi voľný čas alebo dovolenku, neznamená to bez ďalšieho, že nemajú po uplynutí týchto kratších časových úsekov dlhodobý záujem v zahraničí zotrvať. Uvedené preto bez ďalšieho nepreukazuje zachovanie väzieb navrhovateľky na Slovensku počas jej dlhodobej neprítomnosti v zahraničí. Odvolací orgán v súvislosti s bytovou situáciou na Slovensku a v Rakúsku poznamenal, že na bytovú situáciu navrhovateľky v Rakúsku (bývanie v hotelovej izbe) a na Slovensku (vlastníctvo nehnuteľnosti na bývanie) bolo pri posudzovaní jej bydliska prihliadnuté. Vzhľadom na vlastníctvo bytu na Slovensku mala navrhovateľka na tomto území stabilnú bytovú situáciu. Uvedené je však nutné vyhodnotiť komplexne, s prihliadnutím na všetky preukázané skutočnosti. V porovnaní s ostatnými zistenými skutočnosťami (najmä v porovnaní s dlhodobou prítomnosťou navrhovateľky v Rakúsku, stabilnou pracovnou situáciou v Rakúsku, dlhodobou orientáciou na rakúsky pracovný trh, ktoré poukazujú na vytvorenie väzieb navrhovateľky v Rakúsku), bytová situácia navrhovateľky na Slovensku jednoznačným spôsobom nepreukazuje zachovanie jej bydliska na Slovensku. Odvolací orgán na záver dodal, že na priznanie dávky v nezamestnanosti, uplatnenej na území Slovenska, je dôležité splnenie podmienok v zmysle zákona v spojení so základným a vykonávacím nariadením, pričom nie sú definované podmienky, ktoré by súviseli s dôvodmi odchodu do zahraničia, návratu zo zahraničia, respektíve so spôsobom ukončenia pracovného pomeru. Žalovaná pre úplnosť uviedla, že nedošlo k zmene

v legislatíve základného ani vykonávacieho nariadenia vo veci posudzovania nároku na dávku v nezamestnanosti, preto posudzovanie žiadosti o dávku v nezamestnanosti sa aj v aktuálnej epidemickej situácii naďalej riadi predmetnou legislatívou vo väzbe na legislatívu štátu, v ktorom bol nárok na dávku v nezamestnanosti uplatnený. Navrhovateľka dlhodobo pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie na Slovensku pracovala, žila a zvyčajne bývala (článok 1 písm. j/ základného nariadenia) v Rakúsku. Na základe týchto skutočností dospela Sociálna poisťovňa ústredie k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

Správna žaloba žalobkyne – žalobné body

5. Správnu žalobou, podanou v zákonnej lehote, sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutí Sociálnej poisťovne a ich zrušenia. V správnej žalobe popísala priebeh administratívneho konania. Žalobkyňa k dĺžke a trvalosti prítomnosti na území dotknutých členských štátov uviedla, že v skutočnosti pracovala žalobkyňa v zahraničí striedavo v intervaloch, reálne 5 rokov a 23 dní, naposledy od 24. 06. 2020 do 05. 03. 2022. K tvrdeniu žalovanej o tom, že na území Rakúska žalobkyňa bola naposledy zamestnaná u zamestnávateľa Hotel KLAUSNERHOF, u ktorého žalobkyňa pracovala minimálne od roku 2017 a zamestnanie malo sezónny charakter, pričom podľa vyhlásenia si žalobkyňa počas svojho posledného zamestnania v zahraničí na Slovensku zamestnanie nehľadala, žalobkyňa uviedla, že by bolo možné považovať za neštandardné, keby si osoba v pracovnom pomere aktívne hľadala inú prácu, toľž za stavu, kedy v zahraničí vykonáva len sezónnu prácu, teda prácu na dobu určitú, s úmyslom vrátiť sa po sezóne na územie Slovenskej republiky, na čo však žalovaná nebrala ohľad. Žalobkyňa ďalej nesúhlasí s názorom žalovanej, ktorá uviedla, že pracovnú činnosť v Rakúsku, predchádzajúcu uplatneniu nároku na dávku v nezamestnanosti na Slovensku možno hodnotiť aj napriek sezónnosti zamestnaní ako dlhodobo stabilnú s prioritnou orientáciou na rakúsky, respektíve zahraničný pracovný trh. Žalobkyňa uviedla, že výkon každej sezónnej práce je časovo ohraničený, analogicky ho nemožno subsumovať pod práce stabilné, toľž dlhodobo stabilné tak, ako to učinila žalovaná. Vo vzťahu k rodinným väzbám a rodinnému stavu žalobkyňa uviedla že na území Slovenska má otca (vdovec), pričom kvôli jeho veku, zdravotným problémom sa opakovane vracala počas výkonu sezónnej práce na územie Slovenska, kde má pevné a stabilné zázemie, rodinné väzby. K bytovej situácii žalobkyňa uviedla, že samotná kúpa bytu v roku 2015 náležite preukazuje jej úmysel žiť trvale výhradne na území Slovenskej republiky a nie v inom členskom štáte. O tomto úmysle svedčí i tá skutočnosť, že žalobkyňa byt v čase výkonu sezónnej práce ani raz neprenajala, uhradza všetky poplatky spojené s bývaním. O tejto skutočnosti predložila ako dôkaz Čiastočný výpis z listu vlastníctva XXXX, trvalý príkaz k úhradám nákladov spojených s bývaním, Rozhodnutie správcu dane - Mesto Rimavská Sobota – o vyrubení dane z nehnuteľnosti, Rozhodnutie správcu dane - Mesto Rimavská Sobota – o vyrubení miestneho poplatku za komunálne odpady, vyúčtovanie nákladov a záloh za užívanie bytu (obdobie 01. 01. 2021 do 31. 12. 2021) s poukazom na to, že žalobkyňa trávila počas výkonu sezónnej práce v Rakúsku množstvo času na území Slovenskej republiky. Žalobkyňa tiež poukázala na to, že bývala počas výkonu sezónnej práce v Rakúsku v personálnej izbe pre zamestnancov. Personálna izba bola malej výmery bez kuchyne, akejkol'vek možnosti prípravy jedla, bez chladničky, v hlučnom prostredí, niekedy bola pridelená jedna personálna izba viacerým osobám, pričom má za to, že takúto izbu nemožno považovať za primeranú bytovú situáciu, toľž stabilnú bytovú otázku v Rakúsku. Ubytovanie v Rakúsku malo len dočasný charakter, čo vyplýva aj z charakteru ubytovacej jednotky. K argumentácii žalovanej, že žalobkyňa si plnila daňové povinnosti na území Rakúska, z čoho je zrejmé, že za štát bydliska sa na daňové účely považuje štát zamestnania, t. j. Rakúsko, žalobkyňa podotkla, že daňové priznanie bolo možné podať len po potvrdení Daňového úradu Banská Bystrica, pobočka Rimavská Sobota i vzhľadom na zachovanie bydliska na území Slovenskej republiky. Žalobkyňa ďalej v správnej žalobe uviedla, že nie je zrejmé, z čoho žalovaná vychádzala v prípade tvrdenia, že zo spisového materiálu mala za preukázané, že počas výkonu zárobkovej činnosti v Rakúsku, že sa žalobkyňa v tomto čase dlhodobo zdržiavala, bývala, trávila pracovný čas aj mimopracovný čas, platila zákonné odvody i dane na území Rakúska, pričom tieto skutočnosti preukazujú vytvorenie centra záujmov žalobkyne počas posledného zamestnania práve v Rakúsku. Žalobkyňa uviedla, že nie je zrejmé z čoho žalovaná vychádzala s poukazom na sezónny charakter vykonávanej práce a pravidelné návraty na Slovensko, toľž skutočnosť, že počas pandémie COVID-19 sa žalobkyňa zdržiavala na území Slovenskej republiky nepretržite od 03. 11. 2020 do 20. 06. 2021, pričom pracovný pomer vznikol len od 24. 06. 2020. Žalobkyňa vo vzťahu k tvrdeniu žalovanej, ktorá mala vychádzať z Vyhlásenia žalobkyne zo dňa 18. 03. 2022, poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove v obdobnej veci sp. zn. 2Sa/18/2021 zo dňa 10. 11. 2021, ktorý vo vzťahu k vyhláseniu v obdobnej veci uviedol: „čo

sa týka obsahu vyhlásenia z 16.12.2020, ktoré je obsahom administratívneho spisu, k tomuto správny súd uviedol, že jeho vypisovanie a odpovede na jednoduché a strohé otázky, na základe ktorých mal správny orgán dospieť k záveru, že neboli zachované bezprostredné väzby u žalobkyne na Slovenskú republiku sú prejavom nedostatočne zisteného skutkového stavu, pričom uvedené vyhlásenie považuje súd za nedostatočný dôkaz, ktorý správny orgán použil. Nakoľko z tohto dôkazu nemožno jednoznačne a bezpochyby dospieť k záveru, ku ktorému správny orgán dospel a to, že žalobkyňa nespĺnila základnú podmienku, ktorá bola v tomto konaní riešená, a to je určenie skutočného miesta bydliska. Vyriešenie predmetnej otázky zachovania bydliska malo podstatný vplyv v celom konaní, a ako už súd uviedol vyššie, samotnú aplikáciu článku 65 základného nariadenia bolo potrebné posudzovať v súlade s článkom 11 ods. 1, 2 vykonávacieho nariadenia“. Vzhľadom na uvedené podľa žalobkyne rozhodnutie žalovanej nesporne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, možno ho považovať za arbitrárne, nepreskúmateľné. V prípade žalobkyne nedošlo k zmene bydliska, centra záujmov, centrum záujmov ostalo zachované na území Slovenskej republiky a to aj v čase výkonu sezónnej práce žalobkyne v Rakúsku. Pokiaľ sa jedná o tvrdenie žalovanej, že v prípade žalobkyne prevažuje a prevážila orientácia sa na zahraničný pracovný trh, s týmto tvrdením žalobkyňa taktiež nesúhlasila, že žalovaná pristúpila k posúdeniu orientácie sa žalobkyne na zahraničný pracovný trh, bez opodstatnenia, s poukazom na to, že žalobkyňa za posledné roky vykonávala výhradne sezónne práce v zahraničí, avšak až po tom, čo si po aktívnom hľadaní práce nenašla uplatnenie na pracovnom trhu na území Slovenska, pričom zostala bez finančného zdroja. Žalobkyňa ďalej s poukazom na ustanovenia zákona o službách zamestnanosti uviedla, že si počas evidencie na úrade práce, sociálnych vecí a rodiny aktívne hľadala prácu na území Slovenska, o čom svedčí skutočnosť, že ani raz nebola úradom vyradená z evidencie uchádzačov o zamestnanie podľa § 36 ods. 2 písm. b) v spojení s § 36 ods. 5, § 34 ods. 6 zákona o službách zamestnanosti, analogicky tak v prípade žalobkyne žalovaná nemohla bez náležitého odôvodnenia a preskúmania vysloviť orientáciu sa žalobkyne na zahraničný pracovný trh, toľko vysloviť, že práve tento atribút prevážil nad ostatnými väzbami žalobkyne so Slovenskom. Možno považovať za preukázané, že žalobkyňa si aktívne hľadala a hľadá zamestnanie na území Slovenskej republiky, kde má stabilné zázemie a pevné väzby. Žalobkyňa vykonávala v Rakúsku výhradne sezónnu prácu, čo správne uviedla i žalovaná, z tohto dôvodu mala byť posudzovaná ako sezónny pracovník. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukázala na Praktickú príručku o uplatňovaných právnych predpisoch v EÚ, EHS a vo Švajčiarsku, ktorá sa zaoberá niektorými príkladmi, kedy môže byť určenie miesta bydliska problematické, pričom sa zaoberá aj obdobným prípadom ako bol prípad žalobkyne. V prípade sezónnej práce platí, že ak osoba vykonáva sezónnu prácu v inom členskom štáte, kde počas výkonu tejto činnosti prespáva v hotelovej izbe, čo bol aj prípad žalobkyne, má sa jednoznačne za to, že táto osoba stále udržiava svoje obvyklé bydlisko, ktoré je zachované a nemenné (v danom prípade Slovensko). Je nesporné, že sezónny zamestnanec sa po skončení daného obdobia, t. j. sezóny, vracia do domovského štátu. Počas sezónnej práce sa zamestnanci zvyčajne nevracajú pravidelne do svojho domovského štátu, čo nebol prípad žalobkyne s poukazom na to, že žalobkyňa trávila všetok svoj mimopracovný čas výhradne na Slovensku a nie ako to uviedla žalovaná, že to malo byť v Rakúsku. Bytová situácia žalobkyne v Rakúsku taktiež jednoznačne napovedá, že takáto osoba nemá v úmysle tam žiť natrvalo. V danom prípade v Rakúsku zostáva iba kvôli práci, do skončenia sezónnej práce. V prípade sezónneho zamestnania sa nejedná o stabilné a trvalé zamestnanie, ale iba pracovnú zmluvu na obmedzený čas. Úmysel vrátiť sa do domovského štátu po skončení pracovného pomeru vyplýva aj z faktických okolností bytovej a pracovnej situácie, ktorá naznačuje, že takýto zamestnanec stále udržiava svoje obvyklé bydlisko na Slovensku. Z uvedeného vyplýva, že tak ako väčšina sezónnych pracovníkov, aj žalobkyňa zostala v krajine zamestnania, teda v Rakúsku iba dočasne a i z toho dôvodu si udržiavala bydlisko v krajine pôvodu aj počas sezónneho zamestnania, teda na území Slovenskej republiky. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa si počas výkonu posledného zamestnania v Rakúsku (sezónnej práce), nemohla tam vytvoriť centrum záujmov tak ako to vyslovila žalovaná. Žalovaná v ďalšom poukazuje na to, že v zmysle koordinačných nariadení pojem „bydlisko“ je potrebné chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie zdržuje, kde je centrum jej záujmov, kde trávi čas v mimopracovnom čase. Dôležitá na posúdenie bydliska je aj rodinná situácia a rodinné väzby dotknutej osoby a taktiež povaha vykonávanej zárobkovej činnosti vo vzťahu k jej trvalosti, stabilite, dĺžke trvania. V tejto súvislosti zároveň žalovaná zdôraznila, že pojem „trvalý pobyt“ nie je možné stotožňovať s pojmom „bydlisko“. V zmysle článku 1 písm. j) (základného nariadenia) „bydlisko“ je miesto, kde osoba zvyčajne býva. Na základe všetkých dostupných informácií si podľa žalovanej mala žalobkyňa vytvoriť počas posledného zamestnania centrum záujmov v Rakúsku. Aj vzhľadom na uvedený názor žalovanej, možno podľa názoru žalobkyne rozhodnutie považovať za nepreskúmateľné, pre nedostatočne zistený skutkový stav, nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov,

ako aj s poukazom na to, že oba správne orgány dospeli k nesprávnemu právnemu záveru, čo malo za následok, že žalobkyňa bola rozhodnutím ukrátená na svojich právach. Bydliskom žalobkyne bola a je Slovenská republika vzhľadom na to, že žalobkyňa si kúpila byt na území Slovenskej republiky výhradne so záujmom žiť tu trvale, pričom z evidencie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny je nesporne preukázaný záujem žalobkyne o zamestnanie na Slovensku. Žalobkyňu viažu so Slovenskou republikou rodinné väzby, žalobkyňa má na území Slovenskej republiky svojich ošetrovateľov, naproti tomu, v inom členskom štáte vykonávala len sezónnu prácu dočasného charakteru, ktorú ukončila predčasne zo zdravotných dôvodov, analogicky nemohlo dôjsť a ani nedošlo k zmene centra záujmov tak ako to uviedla žalovaná. Žalobkyňa má z celej genézy prípadu za to, že jediným bydliskom žalobkyne bola a je výhradne Slovenská republika v súlade s obsahom základného nariadenia. V prípade pochybností mala žalovaná postupovať v intenciách článku 11 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania Nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia, podľa ktorého platí, že ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu. Žalobkyňa má za to, že žalovaná sa absolútne nezaoberala úmyslom žalobkyne, pričom úmyslom žalobkyne bolo a je žiť výhradne v Slovenskej republike. Dôvodom vycestovania do zahraničia bola skutočnosť, že žalobkyňi sa opakovane nepodarilo zamestnať sa na území Slovenska, kde len z dôvodu nutnosti zabezpečenia finančného zdroja, príjmu, ktorý sa jej preukázateľne nepodarilo získať v domovskom štáte vycestovala za sezónou prácou. Pokiaľ by bolo zámerom, úmyslom žalobkyne trvale pracovať v inom členskom štáte, na území Slovenskej republiky by si nekúpila byt, uzatvorila by trvalý pracovný pomer a zabezpečila si v inom členskom štáte stabilné bývanie. V danom prípade však žalobkyňa vykonávala sezónnu prácu a bývala v priestoroch hotela, v personálnej izbe, bez náležitého vybavenia čo nesporne svedčí o úmysle žalobkyne vrátiť sa na Slovensko, a len dočasne po dobu výkonu sezónnej práce zotrvať na území Rakúska za účelom dosiahnutia príjmu potrebného na úhradu poplatkov spojených s bývaním na území Slovenskej republiky. K tvrdeniu žalovanej o tom, že žalobkyňa mala zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Rakúska, žalobkyňa uviedla, že nemala dôvod a ani zákonnú možnosť uplatnenia si tohto nároku v Rakúsku, a to vzhľadom na sezónny charakter vykonávanej činnosti, kde podmienkou priznania dávky v nezamestnanosti v Rakúsku je preukázanie trvalého, respektíve prechodného pobytu na území Rakúska, pričom izba v hotelovom komplexe nespĺňa atribúty prechodného pobytu, ktorý si vyžaduje nahlásenie a potvrdenie (prechodným pobytom nemôže byť hotel), v neposlednom rade bankový účet založený v Rakúsku, kde žalobkyňa vzhľadom na sezónny charakter vykonávanej práce a jej dočasnosť, nemala dôvod založiť si bankový účet v inom členskom štáte, v ktorom zotrvala len dočasne. Bolo povinnosťou žalovanej náležite sa zaoberať otázkou bydliska, zachovania centra záujmov na území Slovenskej republiky s poukazom na to, že v prípade, ak nezamestnaný nevyužije možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, čo bolo v prípade žalobkyne vylúčené, vznikla žalovanej ako aj prvostupňovému orgánu v zmysle koordinačných predpisov povinnosť skúmať, či je možné dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú v zahraničí zohľadniť v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Takúto dobu je možné zohľadniť len podľa článku 65 základného nariadenia, teda v prípade zachovania pevných väzieb v členskom štáte, v ktorom si dotknutá osoba uplatňuje nárok na dávku v nezamestnanosti. Dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území iného členského štátu teda nemôže Sociálna poisťovňa zhodnotiť automaticky na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti, ale je povinná dôsledne vyhodnotiť všetky relevantné skutočnosti, preukázané v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Žalobkyňa ďalej upriamila pozornosť na to, že v roku 2018 si uplatnila nárok na dávku v nezamestnanosti, pri totožnom skutkovom stave, ako tomu bolo v roku 2022 Sociálna poisťovňa, pobočka Rimavská Sobota, rozhodnutím č. 5382/2018-RS-DvN zo dňa 28. 06. 2018 podľa § 104, § 105 ods. 1, § 107 a § 108 zákona o sociálnom poistení a podľa článku 61 ods. 1 a článku 62 ods. 3 Nariadenia Európskeho parlamentu (ES) a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia rozhodla tak, že žalobkyňa má nárok na dávku v nezamestnanosti. Žalovaná zhodne ako aj prvostupňový orgán v rámci napadnutých rozhodnutí preukázateľne porušili aj zásady správneho konania, keď o skutkovo totožnej veci rozhodli v rámci rozhodnutí, rozhodnutia ústredia Sociálnej poisťovne č. 24395/2022-BA zo dňa 22. júna 2022 a rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Rimavská Sobota č. 2542/2022-RS-DvN zo dňa 19. apríla 2022 diametrálne odlišne ako tomu bolo v rozhodnutí Sociálnej poisťovne pobočka Rimavská Sobota č. 5382/2018-RS-DvN zo dňa 28. júna 2018. Žalobkyňa poukázala na to, že k zmene bydliska, centra záujmov nedošlo o to viac, že od vydania rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pobočka Rimavská Sobota zo dňa 28. júna 2018 bola žalobkyňa síce zamestnaná, avšak

v období od 8. mája 2019 do 17. októbra 2019 bola opätovne vedená na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny ako aktívny uchádzač o zamestnanie na území Slovenskej republiky, následne bola opätovne evidovaná na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny ako aktívny uchádzač o zamestnanie na území Slovenskej republiky od 16. marca 2020 do 23. júna 2020, kedy jej nebol priznaný nárok na dávku v nezamestnanosti nie z dôvodu, že došlo k zmene bydliska, respektíve k zmene centra záujmov, ale z dôvodu, že žalobkyňa celkovou dobou poistenia v nezamestnanosti nespĺnila podmienku nároku na dávku v nezamestnanosti. Sociálna poisťovňa, pobočka Rimavská Sobota rozhodnutím zo dňa 16. apríla 2020 nespochybnila otázku bydliska žalobkyne, zachovania centra záujmov na území Slovenskej republiky, len vyslovila, že do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti sa žalobkyňa v zmysle § 104 ods. 4 zákona nezapočítava obdobie poistenia v nezamestnanosti, ktoré bolo získané ku dňu vzniku predchádzajúceho nároku na dávku v nezamestnanosti, teda ku dňu 4. mája 2018. Vzhľadom na správnosť rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo dňa 16. 04. 2020, nespĺnenie celkovej doby poistenia v nezamestnanosti, bola žalobkyňa nútená vzhľadom na potreby úhrady základných životných potrieb po nepriznaní nároku na dávku v nezamestnanosti a po neúspešnom hľadaní si práce na území Slovenskej republiky vycestovať za sezónnou prácou do Rakúska. Počas doby sezónnej práce v Rakúsku od 24. júna 2020 do 5. marca 2022 však už žalobkyňa dosiahla dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú možno započítať, avšak prvostupňový správny orgán, zhodne žalovaná po prvýkrát spochybnili otázku bydliska žalobkyne, zachovania centra jej záujmov na území Slovenskej republiky, čo možno považovať v rozpore so zákonom. Podľa názoru žalobkyne možno považovať rozhodnutie žalovanej, zhodne rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu za vydané predčasne, nedostatočne odôvodnené, rozhodnutia sa tak stali nepreskúmateľnými, pretože zistenie skutkového stavu správnymi orgánmi neobstojí, je nedostačujúce na riadne posúdenie veci, zdôvodnenie právneho záveru bolo zo strany oboch správnych orgánov nesprávne. V závere správnej žaloby žalobkyňa uviedla, že žalovaná aj prvostupňový správny orgán prekročili zákonný rámec pri nepriznaní nároku na dávku v nezamestnanosti, pričom obsahom ustanovení z citovaných článkov základného a vykonávacieho nariadenia, ako aj zákona o sociálnom poistení sa absolútne neriadili a svoje rozhodnutia vydali predčasne, v neposlednom rade porušili aj zásadu správneho konania. Žalobkyňa s poukazom na dôvody uvedené v žalobe, rovnako predložené listinné dôkazy navrhuje nariadenie pojednávania v predmetnom konaní. Žalobkyňa k správnej žalobe pripojila: Rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie zo dňa 22. júna 2022, Rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Rimavská Sobota zo dňa 19. apríla 2022, odvolanie žalobkyne zo dňa 2. mája 2022, Potvrdenie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Rimavská Sobota zo dňa 18. júla 2022, Praktickú príručku o uplatniteľných právnych predpisoch v Európskej únii, Európskom hospodárskom priestore a vo Švajčiarsku, Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. z. 2Sa/18/2021 zo dňa 10. novembra 2021, Sprievodný list – Oznámenie Daňového úradu Banská Bystrica, pobočka Rimavská Sobota zo dňa 8. marca 2022, Čiastočný výpis z listu vlastníctva č. XXXX, Potvrdenie o úhradách spojených s bývaním, Rozhodnutie Mesta Rimavská Sobota č. 135151/2022 zo dňa 14. marca 2022, ktorým bola vyrubená daň z nehnuteľnosti žalobkyne za zdaňovacie obdobie 2022, Rozhodnutie Mesta Rimavská Sobota č. 1620348759/2022 zo dňa 27. mája 2022, ktorým bol vyrubený miestny poplatok za komunálne odpady a drobné stavebné odpady za rok 2022, Vyúčtovanie nákladov a záloh za užívanie bytu za obdobie od 01. 01. 2021 do 31. 12. 2021, Výmenný lístok od lekára žalobkyne zo dňa 16. júla 2022, Dohodu o poskytovaní zdravotnej starostlivosti zo dňa 9. mája 2022 uzavretú žalobkyňou s F. G. H., všeobecným lekárom pre dospelých, ďalej lekárske správy žalobkyne od klinického a radiačného onkológa F. I. J. a radiačného onkológa F. J. K., Rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Rimavská Sobota č. 5382/2018-RS-DvN zo dňa 28. júna 2018, Rozhodnutie Sociálnej poisťovne pobočka Rimavská Sobota číslo XXXX/XXXX-XX-XXX zo dňa 16. apríla 2020.

6. Zákonom č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 151/2022 Z. z.“) bol zriadený Správny súd v Banskej Bystrici. Podľa § 3 ods. 3 písm. a) zákona č. 151/2022 Z. z. výkon súdnictva prechádza od 1. júna 2023 z krajských súdov na správne súdy vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov, a to z Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu v Trenčíne, Krajského súdu v Žiline na Správny súd v Banskej Bystrici. Z uvedeného dôvodu vec pôvodne vedená na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod spisovou značkou 30Sa/13/2022 prešla od 1. júna 2023 do pôsobnosti Správneho súdu v Banskej Bystrici, kde je vedená pod novou spisovou značkou: BB-30Sa/13/2022.

Vyjadrenie žalovanej k správnej žalobe

7. Sociálna poisťovňa vo vyjadrení k správnej žalobe zopakovala argumentáciu uvedenú v preskúmaných rozhodnutiach a to, že platí, že slovenská doba poistenia v nezamestnanosti musí byť dosiahnutá ako posledná a iba vo výnimočných prípadoch je možné zohľadniť dobu poistenia dosiahnutú na území iného členského štátu Európskej únie, pokiaľ je dosiahnutá ako posledná. Touto výnimkou zo základnej zásady je situácia, ak žiadateľ zachová počas výkonu zárobkovej činnosti na území iného členského štátu Európskej únie centrum záujmov a bydlisko na území Slovenskej republiky. Sociálna poisťovňa ďalej poukázala na to, že žalobkyňa v posudzovanom období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, teda od 3. marca 2018 do 2. marca 2022, nepreukázala žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, ktoré by jej bolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. Žalobkyňa pracovala v posudzovanom období na území iného členského štátu Európskej únie - Rakúska. Ďalej Sociálna poisťovňa poukázala na obsah osvedčenia príslušnej rakúskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia s tým, že z tohto vyplýva, že v posudzovanom období štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie dosiahla dobu poistenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu Európskej únie, preto bolo potrebné pre účely jej žiadosti posúdiť, či je túto dobu možné zohľadniť v zmysle článku 61 základného nariadenia. Sociálna poisťovňa ďalej poukázala na otázku bydliska v prípadoch týkajúcich sa uplatňovania dávok v nezamestnanosti a uplatňovania základného nariadenia. V tejto súvislosti uzavrela, že bolo nutné posúdiť otázku, či si žalobkyňa zachovala centrum záujmov na území Slovenskej republiky aj počas výkonu činnosti zamestnanca na území Rakúska, pričom toto zachovanie väzieb je potrebné posúdiť na základe celkového zhodnotenia všetkých dostupných informácií. Sociálna poisťovňa zotrvala na záveroch z preskúmaného rozhodnutia (celková dĺžka pobytu žalobkyne v Rakúsku približne striedavo viac ako 8 rokov od decembra 2013 do marca 2022, stabilná pracovná situácia na území Rakúska, prioritná a opakovaná orientácia na rakúsky pracovný trh (na území Rakúska bola naposledy zamestnaná od 24. júna 2020 do 5. marca 2022), žalobkyňa si podľa vyhlásenia počas svojho posledného zamestnania v zahraničí na Slovensku zamestnanie nehľadala, pracovná situácia v Rakúsku predchádzajúca uplatneniu nároku na dávku v nezamestnanosti na Slovensku napriek sezónnosti zamestnaní bola dlhodobo stabilná s prioritnou a opakovanou orientáciou na rakúsky, resp. zahraničný pracovný trh, primeraná bytová situácia v zahraničí, daňová povinnosť na území Rakúska), ktoré boli vyhodnotené silnejšie ako ostatné skutočnosti (deklarované návraty na územie Slovenska, vlastníctvo bytu od roku 2015, v ktorom sa zdržiavala počas návratov a kde býva aj v súčasnosti), ktoré žalobkyňa uviedla ako väzby k Slovensku. Sociálna poisťovňa uzavrela, že stredisko životných záujmov žalobkyne bolo v danom čase na území Rakúska, nakoľko sa v tomto čase dlhodobo v Rakúsku zdržiavala, bývala, trávila pracovný čas aj mimo pracovný čas, platila zákonné odvody aj dane na území Rakúska. Sociálna poisťovňa k námietkam žalobkyne uviedla, že boli zohľadnené všetky skutočnosti relevantné pri posudzovaní jej bydliska a zachovanie centra jej záujmov počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí, ktoré boli zistené najmä z predložených dokumentov (najmä z formulára U1 zo dňa 08. apríla 2022, z formuláru U1 zo dňa 26. októbra 2012, z údajov, ktoré žalobkyňa písomne uviedla v žiadosti doručenej Sociálnej poisťovni, pobočka Rimavská Sobota dňa 18. marca 2022, vo vyhlásení zo dňa 18. marca 2022, z údajov vyplývajúcich zo všetkých písomných dokumentov predložených žalobkyňou v konaní o jej nároku na dávku v nezamestnanosti) a ktoré boli následne komplexne vyhodnotené vo vzájomnej súvislosti. To, že Sociálna poisťovňa dala napokon väčšiu váhu iným dôkazom ako navrhuje žalobkyňa (zachovanie trvalého pobytu, vlastníctvo nehnuteľností a bankového účtu, deklarované návraty) nemôže znamenať a neznamená, že skutkový stav nebol dostatočne zistený. Žalovaná označila námietku žalobkyne za tendenčnú, pretože neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by mali podľa jej názoru v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti byť dôslednejšie zistené a preukázané. Ďalej Sociálna poisťovňa k námietke žalobkyne, podľa ktorej sa žalovaná absolútne nezaoberala jej úmyslom vrátiť sa natrvalo na územie Slovenska, a taktiež k dôvodom vycestovania za prácou do zahraničia, žalovaná uviedla s poukazom na článok 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, podľa ktorého, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností ako sa uvádzajú v ods. 1, nevedie k určeniu skutočného miesta bydliska, za rozhodujúci sa považuje úmysel dotknutej osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu. V konaní o nároku žalobkyne na dávku v nezamestnanosti bolo posúdené zachovanie jej väzieb na území Slovenskej republiky v súlade s článkom 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Dĺžka prítomnosti na území členských štátov Európskej únie – článok 11 ods. 1 písm. a) vykonávacieho nariadenia (viac ako 8 rokov), aj situácia žalobkyne – článok 11 ods. 1 písm. b) vykonávacieho nariadenia (prioritná orientácia od roku 2007 na zahraničný pracovný trh, stabilná pracovná situácia v Rakúsku, primeraná bytová situácia v zahraničí, krátkodobá pracovná história na Slovensku, daňová povinnosť na území Rakúska) preukazujú, že žalobkyňa si centrum záujmov na Slovensku, počas výkonu činnosti

zamestnanca v Rakúsku, nezachovala. Vzhľadom na to, že o mieste bydliska žalobkyne uplatnením objektívnych kritérií uvedených v článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia pochybnosti nevznikli, nebolo potrebné článok 11 ods. 2 tohto nariadenia aplikovať a skúmať jej subjektívny úmysel. Úmysel žalobkyne teda nie je možné uplatniť „automaticky“, resp. jej deklarovateľným úmyslom nemôžu byť negované objektívne zistenia žalovanej podľa článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisová značka 1Sžsk/38/2017 zo dňa 21. októbra 2018, kde v bode 30 odôvodnenia je uvedené, „...otázka bydliska je koncipovaná ako otázka faktická, ktorá jej objektivizovaná až do tej miery, že niekedy ani úmysel (počiatočný alebo aj trvajúci) a snaha dotknutej osoby nestačia na zachovanie bydliska v krajine pôvodu. Na tieto účely nie je rozhodujúce na 1. mieste citová väzba k svojmu rodisku či rodičom, ani viac či menej určitý plán raz v budúcnosti sa opäť presťahovať do krajiny pôvodu, ale skutočné bydlisko, teda miesto, kde osoba zvyčajne býva (článok 1 písm. j /základného nariadenia)“. Žalovaná takisto poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24Sa/5/2018 zo dňa 26. júla 2018, v ktorom sa krajský súd podrobne zaoberal vplyvom úmyslu na posúdenie miesta bydliska dotknutej osoby. Žalovaná v nadväznosti na tvrdenie žalobkyne v žalobe, podľa ktorého do zahraničia vycestovala iba z nutnosti zabezpečenia finančného zdroja, žalovaná poukazuje na článok 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, v zmysle ktorého nie sú dôvody a okolnosti odchodu do zahraničia rozhodujúcimi skutočnosťami preukazujúcimi miesto bydliska dotknutej osoby. Na uvedené je teda možné nahliadať len ako na doplňujúce skutočnosti, ktoré môžu byť zohľadnené v prípade pochybností o mieste bydliska dotknutej osoby. Podľa právneho názoru žalovanej subjektívne skutočnosti ako sú úmysel, dôvody odchodu do zahraničia, dôvody návratu a podobne nemôžu v žiadnom prípade prevážiť skutočnosti objektívne, t. j. skutočnosti jednoznačne definované v článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia – dĺžka a trvalosť prítomnosti v zahraničí a situácia dotknutej osoby (pracovná, rodinná, bytová situácia a ktorý štát je členom bydliska na daňové účely). V súvislosti s námietkou žalobkyne, ktorá v žalobe poukázala na nesprávne uvedenú celkovú dobu jej zotrvania v zahraničí (viac ako 8 rokov), nakoľko sa v zahraničí zdržiavala striedavo reálne po dobu 5 rokov a 23 dní, žalovaná uviedla, že v spisovej dokumentácii sa nachádza formulár U1 zo dňa 26. októbra 2012, podľa ktorého sa žalobkyňa v predchádzajúcom období zdržiavala na území Spojeného kráľovstva súvisle a nepretržite od septembra 2007 do septembra 2012. Následne sa žalobkyňa podľa formulára U1 zo dňa 8. apríla 2022 zdržiavala na území Rakúska opakovane, prerušovanie od decembra 2013 do marca 2022. Zároveň žalovaná poukázala na pracovnú históriu žalobkyne na území Slovenska pred odchodom do zahraničia celkovo v trvaní 4 roky (naposledy v januári 2006), ktorá však nesvedčí v prospech žalobkyne v porovnaní s dlhodobou a opakovanou pracovnou činnosťou v zahraničí. Sociálna poisťovňa v súvislosti s námietkou žalobkyne, ktorá sa nestotožňuje s konštatovaním žalovanej ohľadne stabilnej pracovnej situácii v Rakúsku a taktiež orientácii na zahraničný pracovný trh, uviedla, že žalobkyňa dlhodobo od roku 2007 vykonávala zárobkovú činnosť výlučne v zahraničí a to tak, že sa prevažnú časť roka zdržiavala mimo územia Slovenska. Žalobkyňa mala najskôr uzatvorený pracovný pomer v Spojenom kráľovstve od 8. septembra 2007 do 26. septembra 2012, ktorý bol ukončený výpoveďou z jej podnetu (podľa bodu 3. 4 formulára U1 zo dňa 26. októbra 2012). Následne žalobkyňa vykonávala sezónne zamestnanie v Rakúsku od decembra 2013 do marca 2022, pričom posledný pracovný pomer žalobkyne trval od 24. júna 2020 do 5. marca 2022 na dobu určitú a bol ukončený taktiež výpoveďou zo strany žalobkyne (podľa vyhlásenia a bodu 3.4 formulára U1 zo dňa 8. apríla 2022). Žalobkyňa sa podľa údajov v informačnom systéme Sociálnej poisťovne v medziobdobí medzi pracovnými pomermi v Rakúsku každoročne (okrem roku 2021) evidovala na príslušnom úrade práce na území Slovenska a v rokoch 2018 – 2019 poberala dávky v nezamestnanosti, pričom opakovane bola vyradená z dôvodu umiestnenia sa v členskom štáte Európskej únie. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaná vyhodnotila pracovnú situáciu žalobkyne v zahraničí ako stabilnú. Krátkodobé a sezónne zamestnania žalobkyne v Rakúsku zjavne neprekážali, nakoľko svoju pracovnú situáciu neriešila, napríklad trvalým návratom na Slovensko. Práve naopak, pracovná história žalobkyne sa od roku 2007 spája výlučne so zahraničím, teda žalobkyňa sa jednoznačne orientovala na zahraničný trh práce. Sociálna poisťovňa k skutočnostiam, ktoré podľa žalobkyne preukazujú, že jej centrum záujmov a bydlisko bolo a aj naďalej je na Slovensku, konkrétne pravidelné návraty, vrátane návratov za otcom, ktorý má zdravotné problémy, uviedla, že na pravidelné návraty žalobkyne (mesačne po dobu 2 až 3 dni), na jej prítomnosť počas čerpania dovolenky a počas pandémie COVID-19 v období od 3. novembra 2020 do 20. júna 2021 bolo pri posudzovaní miesta jej bydliska prihliadnuté. Podľa názoru žalovanej, aj keď osoby trvalo usadené v zahraničí navštívia svojich rodinných príslušníkov na Slovensku, strávia s nimi voľný čas alebo dovolenku, neznamená to bez ďalšieho, že nemajú po uplynutí týchto kratších časových úsekov dlhodobý záujem v zahraničí pracovať. Uvedené preto bez ďalšieho nepreukazuje zachovanie väzieb žalobkyne na území Slovenska

počas jej dlhodobej prítomnosti v zahraničí. Na zdravotný stav otca žalobkyne bolo prihladené, avšak v konaní o jej nároku na dávku v nezamestnanosti bolo posúdené zachovanie jej väzieb na území Slovenskej republiky v súlade s článkom 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti sa posudzuje zachovanie bydliska v zmysle článku 1 písm. j) základného nariadenia a článku 11 vykonávacieho nariadenia. Sociálna poisťovňa v súvislosti s námietkou žalobkyne ohľadom prítomnosti jej ošetrovujúcich lekárov na území Slovenska uviedla, že prítomnosť ošetrovujúcich lekárov na Slovensku žiadnym spôsobom nepreukazuje zachovanie bydliska žalobkyne na Slovensku. V tejto súvislosti žalovaná poznamenala, že osoby vykonávajúce zárobkovú činnosť v zahraničí častokrát využívajú zdravotnú starostlivosť poskytovanú na Slovensku a to jednak z finančných dôvodov, ale aj z dôvodov jazykovej bariéry, keďže nie je jednoduché komunikovať v špecifickej medicínskej terminológii v cudzom jazyku. Žalovaná v súvislosti s vlastníctvom bytu žalobkyne na základe kúpnej zmluvy z roku 2015 na území Slovenska poukázala, že na bytovú situáciu žalobkyne na Slovensku bolo pri posudzovaní jej bydliska prihladené. Vlastníctvo nehnuteľnosti jednou zo skutočností, ktorú je potrebné zohľadniť pri posudzovaní bydliska dotknutej osoby, pretože vypovedá o jej bytovej situácii. Táto skutočnosť však musí byť vyhodnotená v celkovom kontexte spolu so všetkými skutočnosťami podľa článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Vlastníctvo nehnuteľnosti bolo nutné porovnať s ostatnými zistenými skutočnosťami (celkovou dĺžkou pobytu spolu s prioritnou orientáciou od roku 2007 na zahraničný pracovný trh, stabilnou pracovnou situáciou v Rakúsku, primeranou bytovou situáciou v zahraničí, krátkodobou pracovnou históriou na Slovensku, daňovou povinnosťou na území Rakúska), ktoré poukazujú na vytvorenie a prenesenie väzieb žalobkyne na územie Rakúska. Žalovaná v súvislosti s nesprávnym vyhodnotením bytovej situácie na území Rakúska, o ktorej sa žalobkyňa zmieňuje v žalobe, žalovaná dáva do pozornosti, že žalobkyňa podľa vyhlásenia bývala v Rakúsku sama v personálnej izbe pre zamestnancov, ktorú jej poskytoval zamestnávateľ. Ubytovanie počas celého pobytu v zahraničí nenebila (u posledného zamestnávateľa pracovala minimálne od roku 2017). Žalovaná túto formu bývania hodnotí ako bežnú a prijateľnú, nakoľko ju zamestnávateľia v zahraničí častokrát poskytujú pre svojich zamestnancov, ktorí pre nich pracujú (najmä pokiaľ ide o sezónnych pracovníkov). Na základe uvedeného vyhodnotila žalovaná bytovú situáciu žalobkyne v Rakúsku ako za primeranú pomerom súvisiacim s vykonávaním zárobkovej činnosti v Rakúsku. Vo vzťahu k podávaniu daňového priznania žalovaná uviedla, že v čase výkonu zárobkovej činnosti v Rakúsku bola žalobkyňa vo veci platenia daní z príjmu subjektom rakúskych právnych predpisov, a preto sa za štát bydliska na daňové účely považuje štát zamestnania, teda Rakúsko. V súlade s právnymi dohovormi o zamedzení dvojitého zdanenia, žalobkyňa v Rakúsku dosahované príjmy zdaňovala podľa rakúskych právnych predpisov, podávaním daňového priznania na Slovensku s nulovou daňou na úhradu si žalobkyňa splnila len oznamovaciu povinnosť. Uvedená skutočnosť preto nepreukazuje zachovanie bydliska žalobkyne na Slovensku. Sociálna poisťovňa k námietke žalobkyne, podľa ktorej nemala dôvod ani zákonnú možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v Rakúsku vzhľadom na sezónny charakter práce, žalovaná upozornila, že žiadne ustanovenie základného nariadenia ani vykonávacieho nariadenia nezakotvuje právo osôb pracujúcich v členskom štáte Európskej únie, uplatniť si nároky na sociálne zabezpečenie v ktoromkoľvek inom členskom štáte a požadovať bezpodmienečne zohľadnenie dôb poistenia v nezamestnanosti dosiahnutých na inom území na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. Žalovaná tiež poznamenala, že ani za nezamestnané osoby, ktoré v posudzovanom období dosiahli dobu poistenia len na území Slovenskej republiky nemajú právo výberu členského štátu Európskej únie, v ktorom požiadajú o dávku v nezamestnanosti v tom zmysle, že ak si o dávku v nezamestnanosti požiadajú v inom členskom štáte, doba poistenia v nezamestnanosti dosiahnutá na Slovensku im bude automaticky zohľadnená ako doba poistenia dosiahnutá na území dotknutého členského štátu (a to ani v prípade, ak sa na území Slovenska nechcú zdržiavať a majú záujem sa uchádzať sa o prácu v inom členskom štáte). Takúto dobu by dotknutý členský štát zohľadnil len v prípade existencie pevných väzieb (bydliska) predmetnej osoby na jeho území. Žalovaná súčasne uviedla, že bolo a je na zvážení každého poistenca zvoliť si krajinu a spôsob výkonu zárobkovej činnosti so všetkými povinnosťami ako aj dôsledkami. Nakoľko sa žalobkyňa slobodne rozhodla žiť a pracovať na území Rakúska od roku 2013, bolo v jej záujme počas výkonu zárobkovej činnosti na tomto území pamätať aj na zabezpečenie po ukončení tejto činnosti splnením kritérií vyžadovaných na danom území. Neuplatnenie nároku na dávku v nezamestnanosti nemôže byť samo o sebe dôvodom pre úspešné domáhanie sa vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti na Slovensku (teda v štáte, kde nebolo odvádzané poistné na poistenie v nezamestnanosti). Koordinačné nariadenia Európskej únie v oblasti sociálneho zabezpečenia prisudzujú zodpovednosť za výplatu dávok v nezamestnanosti primárne štátu posledného zamestnania. Pre priznanie dávky v nezamestnanosti, uplatnenej na území Slovenska, je dôležité splnenie podmienok v zmysle zákona v spojení so základným a vykonávacím nariadením. Žalovaná k

námietke žalobkyne, podľa ktorej jej v predchádzajúcom období (v roku 2018) bol priznaný nárok na dávku v nezamestnanosti na Slovensku pri totožnom skutkovom stave ako v roku 2022, kedy jej nárok na dávku v nezamestnanosti nebol priznaný, uviedla, že žalobkyňa v predchádzajúcom období vznikol nárok na dávku v nezamestnanosti na Slovensku dňom 4. mája 2018. Žalobkyňa svojimi opakovanými odchodmi do Rakúska (naposledy vyradená z evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 24. júna 2020) deklarovala jej prioritnú, dlhodobú a opakujúcu sa orientáciu na zahraničný pracovný trh a skutkový stav vecí, minimálne čo sa týka dĺžky trvania poistenia v zahraničí je iný v roku 2018 ako naposledy v roku 2022. Žalovaná považovala zistenie skutkového stavu vecí za presné a úplné, v konaní boli bez pochybností preukázané všetky rozhodujúce skutočnosti – doba trvania poistenia v nezamestnanosti žalobkyne na území členského štátu Európskej únie, charakter vykonávanej činnosti na území Rakúska, rodinná a bytová situácia žalobkyne, aj to, ktorý členský štát sa považuje za jej bydlisko na daňové účely. Žalobkyňa nemala počas posledného zamestnania v Rakúsku zachované bydlisko na území Slovenskej republiky a bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nebola poistená v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov, preto nebolo možné dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území Rakúska zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov v súlade s článkom 61 základného nariadenia. Na základe tejto argumentácie Sociálna poisťovňa žiadala, aby správny súd správnu žalobu žalobkyne zamietol podľa § 190 správneho súdneho poriadku (ďalej aj len „SSP“) a uviedla, že súhlasí s prejednaním vecí bez nariadenia pojednávania.

8. V replike žalobkyňa uviedla, že naďalej v plnom rozsahu zotrúva na podanej žalobe, pričom podanie žalovanej považuje za účelové a tendenčné, v prevažnej časti len za repliku jej pôvodného rozhodnutia, repliku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu. Žalobkyňa uviedla, že žalovaná vo vyjadrení síce cituje ustanovenia základného a vykonávacieho nariadenia, avšak predmetnými ustanoveniami sa absolútne neriadi ani neriadila. K tvrdeniu žalovanej o tom, že žalobkyňa si centrum záujmov na Slovensku, počas výkonu činnosti zamestnania v Rakúsku nezachovala, žalobkyňa poukázala na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžsk/114/2020 zo dňa 30. 11. 2021, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že skúmanie okolností uvedených v článku 11 vykonávacieho nariadenia pri posudzovaní centra záujmov dotknutej osoby nemožno zúžiť len na posudzovanie dĺžky a stability zamestnania. Nakoľko sa jedná o demonštratívny výpočet, je totiž potrebné vziať do úvahy aj ďalšie, nielen tam ako príklad uvedené okolnosti a to v ich vzájomnej súvislosti až na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami (bez ohľadu na fiškálny záujem štátu) ustáliť relevantný záver o zachovaní, alebo nezachovaní bydliska/centra záujmov na území iného členského štátu, resp. Európskeho hospodárskeho priestoru. Najvyšší správny súd len doplnil, že každú jednu dávku v nezamestnanosti je potrebné posudzovať prísne individuálne so zreteľom na osobitosti tej ktorej prejednávanej veci. Žalobkyňa k tvrdeniu žalovanej o tom, že zobrala do úvahy dĺžku prítomnosti žalobkyne na území členských štátov, jej orientáciu na zahraničný pracovný trh, uviedla, že tieto skutočnosti nasvedčujú arbitrárnosti rozhodnutia žalovanej, popieranie pravidiel formálnej a právnej logiky, jednostranné vyhodnocovanie dôkazov, s poukazom na to, že v danom prípade je a bolo pri posudzovaní nároku rozhodné, že žalobkyňa sa nezdržiavala v iných členských štátoch nepretržite, ale práve naopak, prerušovane, kde zahraničný pracovný trh zvolila zakaždým až po neúspešnom aktívnom uchádzaní sa o zamestnanie na území Slovenskej republiky, čo bolo zo strany žalobkyne deklarované potvrdením zo strany Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Rimavská Sobota. Žalobkyňa uviedla, že posledné sezónne zamestnanie, pracovný pomer na dobu určitú v Rakúsku trval od 24. júna 2020 do 5. marca 2022, pričom z tejto doby bola žalobkyňa nepretržite na území Slovenska od 3. novembra 2020 do 20. júna 2021 z dôvodu pandémie COVID-19, čo nepovažovala za sporné ani žalovaná, žalobkyňa sa na území Rakúska počas doby posledného zamestnania zdržiavala najprv 4 mesiace a 9 dní, následne 8 mesiacov a pár dní, kde aj z týchto dôb žalobkyňa pravidelne, opakovane cestovala na Slovensko raz za rodinou, zdravotnou starostlivosťou, do svojho jediného obydlika (trávenie mimo pracovného času), pričom pred nástupom do sezónneho zamestnania bola žalobkyňa na území Slovenskej republiky taktiež evidovaná na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny ako uchádzač o zamestnanie. Z uvedeného je potom zrejmé, že žalovaná vyhodnotila dôkazy preukázateľne jednostranne pri posudzovaní uplatneného nároku žalobkyne na dávku v nezamestnanosti v roku 2022, pričom doposiaľ nie je zrejmé ako mohlo dôjsť počas posledného sezónneho zamestnania v Rakúsku, ktoré bolo prerušované a nie plynulé k zmene centra záujmov žalobkyne, toľž k zmene bydliska tak ako to uvádza žalovaná. Podľa žalobkyne sa žalovaná analogicky náležite nevysporiadala s článkom 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia za stavu, keď bytovú situáciu žalobkyne v Rakúsku vyhodnotila za bežnú, prijateľnú, stabilnú, a to bez toho, aby posúdila kvalitatívnu stránku bývania a v súvislosti s tým aj stabilitu bytovej situácie tak, ako to predpokladá článok 11 ods. 1 vykonávacieho

nariadenia, pričom nevzala do úvahy stabilnú bytovú situáciu žalobkyne práve na území Slovenska. Pokiaľ by bola bytová situácia žalobkyne v Rakúsku skutočne stabilná, potom nie je zrejmé, prečo žalobkyňa počas pandémie COVID-19 musela opustiť na niekoľko mesiacov personálnu izbu, hotelový areál, kde jej táto skutočnosť jednoznačne nasvedčuje o dočasnom charaktere ubytovania počas doby sezónneho zamestnania v Rakúsku, pričom vylučuje akúkoľvek stabilitu. Jedinou stabilnou bytovou situáciou žalobkyne je tak výhradne byť na Slovensku, ktorý si zakúpila za účelom stabilného bývania a kde trávi všetok svoj mimopracovný čas. V prípade sezónneho zamestnania sa teda nejedná o stabilné a trvalé zamestnanie, ale iba o pracovnú zmluvu na obmedzený čas, z čoho je zrejmé, že žalovaná k veci pristúpila arbitrárne, keď takýto typ práce označila za stabilnú pracovnú situáciu v Rakúsku a aj o túto skutočnosť oprela svoje rozhodnutie. Úmysel žalobkyne vrátiť sa do domovského štátu po skončení pracovného pomeru vyplýval aj z faktických okolností ubytovacieho zariadenia (hotel) a pracovnej situácie, pričom ako to bolo už opakovane uvádzané, sa každý sezónny zamestnanec si stále udržiava svoje obvyklé bydlisko v domovskom štáte. Na základe uvedeného potom nie je zrejmé na základe akých skutočností žalovaná vysvetlila, že aj keď osoby trvalo usadené v zahraničí navštívia svojich rodinných príslušníkov na Slovensku, strávia s nimi voľný čas alebo dovolenku, neznamená to bez ďalšieho, že nemajú po uplynutí takýchto kratších časových úsekoch dlhodobý záujem v zahraničí pracovať. V danom prípade však nie je zrejmé ani to z čoho žalovaná vyvodila trvalosť sústredenia sa v zahraničí, keď žalobkyňa ako to už je známe vykonávala sezónnu prácu a bývala v hotelovom areáli. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 47Sa/14/2020 zo dňa 23. 09. 2021 v obdobnej veci, kde správny súd okrem iného uviedol, že „...naproti tomu v Rakúsku býval žalobca v hotelovej izbe, ktorá mu bola, prípadne obvykle je poskytovaná zamestnávateľom v rámci trvania sezónneho pracovnoprávného vzťahu na zabezpečenie oddychu žalobcu medzi jednotlivými zmenami v práci, zrejme z dôvodu jednoduchšieho dochádzania do práce, spôsobom rozvrhnutia služieb s ohľadom na vzájomnú dohodu zamestnávateľa so žalobcom a ich dobre dlhoročné zmluvné vzťahy, ako aj s ohľadom na veľkú vzdialenosť trvalého bydliska žalobcu od výkonu práce. Tu má správny súd na mysli bydlisko žalobcu, ktoré má žalobca na území Slovenskej republiky, pretože tam sa po skončení dlhšie trvajúcich pracovných povinností v pravidelných intervaloch vracia. V daných okolnostiach nemožno prisvedčiť na účely určenia pobytu žalobcu skutkovému a právnomu záveru žalovanej, že v prípade žalobcu možno i jeho trvalé bydlisko vyhodnotil len ako administratívnu činnosť skutočnosť, ktorá neodzrkadľuje realitu. Hoci sa žalobca z dôvodu výkonu práce väčšiu časť roka obvykle fyzicky zdržiaval v hoteli zamestnávateľa (kde obýval hotelovú izbu z titulu jeho príslušnosti k personálu hotela) v súvislosti s plnením pracovných povinností, do čoho možno zahrnúť aj čas strávený v mieste zamestnania určený na oddych medzi jednotlivými pracovnými zmenami žalobcu, nemožno s prihliadnutím na žalobcom tvrdené listinné dôkazy deklarované skutočnosti o väzbách žalobcu na miesto jeho trvalého pobytu (a to väzby rodinné, majetkové, obchodno-závazkové ako aj administratívne povinnosti daňovo odvodové), jednoznačne prijať záver o výhradnom o trvalom pobyte alebo bydlisku žalobcu na území Rakúskej republiky. Užívanie hotelovej izby žalobcom je účelovo limitované podmienkami dohodnutými a to medzi žalobcom a zamestnancom a jeho zamestnávateľom, pričom jeho stabilitu a trvalosť vo väčšej miere ovplyvňujú potreby a možnosti zamestnávateľa žalobcu, a nie vôľa žalobcu zabezpečiť si stabilné a trvalé bydlisko na území Rakúska“. Žalobkyňa tiež poukázala totožné rozhodnutie Krajského súdu v Trnave v inej časti jeho odôvodnenia, kde je uvedené, že „správny súd podotýka, že pod opakované zamestnávanie sa žalobcu v Rakúsku, v závislosti od sezóny alebo pandemickej situácie súvisiacej s ochorením COVID-19, nemôže byť, v rozpore s právom Európskej únie na voľný pohyb osôb a pracovníkov na území členských štátov Európskej únie v zmysle článku 45 zmluvy o fungovaní Európskej únie, automaticky vyhodnocované v neprospech žalobcu vo vzťahu k zachovaniu jeho väzieb a centra záujmov len krajinu výkonu jeho zamestnania a rovnako tak nemôže byť bez ďalšieho vyhodnotenia reálnych majetkových, rodinných, administratívnych a obdobných vzťahov žalobcu na miesto trvalého pobytu, jeho účelovo viazané bydlisko v mieste výkonu práce vyhodnotené ako stabilné a trvalé bydlisko žalobcu na území iného členského štátu. Zároveň nemôže byť na škodu žalobcu vyhodnocovaná skutočnosť, že si ju žalobca na území Rakúska nezabezpečil pre účely možného čerpania tamojších sociálnych dávok administratívnu registráciu trvalého bydliska na území Rakúska, pretože uplatňovanie práva voľného pohybu osôb a zamestnancov na území členských štátov nie je viazané na povinnosť osôb využívajúcich práva občanov členských štátov Európskej únie administratívne si zaevidovať v mieste výkonu povolania alebo zamestnania trvalý pobyt. Práve z dôvodu uplatňovania princípu voľného pohybu osôb pracovníkov na území členských štátov je pri aplikácii základného nariadenia a jeho vykonávacieho nariadenia pre účely určenia nároku na dávky v nezamestnanosti potrebné zachovanie väzieb a centra záujmov danej osoby posudzovať citlivo, s ohľadom na všetky dôkazy a okolnosti prípadu jednotlivito ako aj vo vzájomných súvislostiach, a nie vychádzať len z aritmetického

výpočtu dní strávených na území toho, ktorého členského štátu z dôvodu výkonu zamestnania“. Žalobkyňa vzhľadom na citované rozhodnutie Krajského súdu v Trnave uviedla, že v prípade žalobkyne žalovaná preukázateľne nedostatočne zistila skutkový stav veci, ktorý má za následok nesprávne právne posúdenie veci, pričom sa náležite nevysporiadala s článkom 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, keď aj z vyjadrenia je zrejmé, že v neprospech žalobkyne rozhodla aj z dôvodu jej údajnej prioritnej orientácie na zahraničný pracovný trh, pričom nevzala do úvahy fakt, že tak konala až po neúspešnom aktívnom hľadaní si zamestnania na území Slovenska. Sezónnu prácu v Rakúsku vyhodnotila bez ďalšieho za stabilnú pracovnú situáciu v zahraničí, hotelovú izbu zas označila za primeranú bytovú situáciu v zahraničí.

9. Žalobkyňa nesúhlasí s názorom žalovanej podľa ktorého, nevznikli pochybnosti v súvislosti s uplatnením objektívnych kritérií uvedených v článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, preto nebolo potrebné článok 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia aplikovať a skúmať subjektívny úmysel žalobkyne, pričom žalobkyňa uviedla, že jej potvrdenie zo strany Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Rimavská Sobota je zrejme opakovaná snaha žalobkyne zamestnať sa na území Slovenskej republiky, teda zamestnať sa v mieste jej bydliska, kde pokiaľ žalobkyňa ostala bez príjmu, poplatkové povinnosti spojené s bývaním, zabezpečovanie základných životných potrieb jej zostali, analogicky sa musela zamestnať aspoň sezónne, aby dokázala plniť základné poplatkové povinnosti na území Slovenskej republiky. Podľa žalobkyne je logické, že po vydaní rozhodnutia (ktorým jej nebola rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočka Rimavská Sobota zo dňa 16. apríla 2020 priznaná dávka v nezamestnanosti a v ktorom nebola spochybnená otázka bydliska žalobkyne, zachovania centra záujmov na území Slovenskej republiky, ale to len z dôvodu, že do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti sa žalobkyňa nezapočítava obdobie poistenia v nezamestnanosti, ktoré bolo získané ku dňu vzniku predchádzajúceho nároku na dávku v nezamestnanosti, teda ku dňu 4. mája 2018) a po mesiacoch neúspešného aktívneho hľadania si zamestnania v mieste jej bydliska, musela dňa 24. júna 2020 pristúpiť k jedinej dostupnej možnosti, teda vycestovaniu za sezónnou prácou do Rakúska a to len v snahe pokryť si základné potreby a výdavky na území Slovenskej republiky. Žalobkyňa takisto poukázala na skutočnosť, že v období pandémie COVID-19 bolo náročnejšie zamestnať sa na území Slovenskej republiky z dôvodu nejistej situácie. Uvedená skutočnosť zostala zo strany žalovanej nepovšimnutá. Z tohto dôvodu je neprijateľný výrok žalovanej uvedený v jej vyjadrení, podľa ktorého sa žalobkyňa slobodne rozhodla žiť a pracovať na území Rakúska od roku 2013, bolo v jej záujme počas výkonu zárobkovej činnosti na tomto území pamätať aj na zabezpečenie po ukončení tejto činnosti splnením kritérií, vyžadovaných na danom území. Žalobkyňa nie je zrejme, z čoho žalovaná vyvodila záver, že žalobkyňa „žila“ na území Rakúska od roku 2013, zrejme je však len to, že žalovaná nesporne nepostupovala v intenciách základného vykonávacieho nariadenia. Žalobkyňa má za to, že pokiaľ žalovaná i prvostupňový správny orgán mali za to, že pri žalobkyne vznikla (a) od roku 2018, kedy jej bol nárok na dávku v nezamestnanosti Rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočka Rimavská Sobota č. 5382/2018–RS-DvN zo dňa 28. 06. 2018 priznaný, b) do roku 2020, kde Sociálna poisťovňa, pobočka Rimavská Sobota, v rámci Rozhodnutia č. 3209/2020–RS-DvN zo dňa 16. 04. 2020 nárok na dávku nepriznal len z dôvodu nesplnenia dôb poistenia) čo i len čiastočná pochybnosť o zmene, prenesení centra záujmov žalobkyne, bolo na mieste v danom prípade postupovať podľa článku 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia a skúmať úmysel žalobkyne, aj dôvody jej opakovaného vycestovania. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7Sa/46/2021 zo dňa 27. októbra 2021, podľa ktorého „o mieste bydliska žalobkyne uplatnením objektívnych kritérií uvedených v článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia pochybnosti neboli odstránené a je potrebné podľa článku 11 ods. 2 tohto nariadenia aplikovať a skúmať jej subjektívny úmysel“. Zároveň žalobkyňa podporne poukázala aj na závery z rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 47Sa/14/2020 zo dňa 23. septembra 2021. Podľa žalobkyne z uvedenej judikatúry súdov je zrejme, že skúmanie úmyslu dotknutej osoby taktiež relevantným hľadiskom pri posudzovaní nároku na dávku v nezamestnanosti v obdobných prípadoch. Žalobkyňa zastáva názor o opodstatnenosti podanej žaloby, kde pokiaľ žalovaná vo vyjadrení uvádza, že podľa § 196 ods. 6, 2 vety zákona o sociálnom poistení organizačná zložka Sociálnej poisťovne rozhodne, ktoré z dôkazov sa vykonajú, žalobkyňa podotkla, že aj toto opravenie má svoje limity. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne je povinná vykonať aj iné dôkazy, ktoré účastníci konania nenavrhlí, ak sú potrebné na zistenie a opísanie skutkového stavu veci. V danom prípade sa žalobkyňa nestotožňuje s tvrdením žalovanej, podľa ktorého pri zachovaní väzieb na území Slovenskej republiky postupovala v prípade žalobkyne skutočne v intenciách článku 11 ods. 1 vykonávacieho predpisu. Žalovaná pristúpila k veci rýdzo formálne, bez toho, aby komplexne posúdila všetky relevantné skutočnosti tak ako to vyplýva z podanej žaloby. Žalobkyňa má za to, že žalovaná zhodne s prvostupňovým správnym orgánom absolútne

nezhľadnili všetky atribúty potrebné pre správne a spravodlivé posúdenie nároku žalobkyne a to stabilné zázemie žalobkyne na území Slovenskej republiky, jej rodinné väzby, kde v zahraničí žalobkyňa nemá ani nemala blízku osobu a len kolegov, vlastníctvo nehnuteľnosti, ktorá bola zakúpená za účelom trvalého bývania na území Slovenskej republiky, aktívne opakované uchádzanie sa na Slovensku na trhu práce, výkon sezónneho zamestnania (dočasnosť) v zahraničí bez stabilnej bytovej otázky, opakované návraty do domovského štátu počas výkonu sezónneho zamestnania, bankový účet na Slovensku, založenie účtu v zahraničí by bolo nadbytočné kvôli sezónnosti práce, plnení si poplatkových povinností spojených s bývaním na území Slovenskej republiky (daň z nehnuteľností, daň za komunálny odpad a iné), zdravotná starostlivosť a iné. V závere svojho vyjadrenia žalobkyňa opätovne poukázala na Praktickú príručku o uplatňovaných právnych predpisoch v Európskej únii, Európskom hospodárskom priestore a vo Švajčiarsku, pričom uviedla, že pri sezónnom zamestnaní nedochádza k preneseniu centra záujmov, bydliska a tak bolo povinnosťou žalovanej posudzovať primárne len splnenie dôb podľa § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. Žalobkyňa uviedla, že nemožno opomenúť to, že v súlade s nariadením, pravidlá koordinácie vnútroštátnych systémov sociálneho zabezpečenia patria do rámca voľného pohybu osôb a mali by prispieť k zlepšeniu životnej úrovni a podmienok zamestnania. Všeobecná zásada rovnakého zaobchádzania je mimoriadne dôležitá pre pracovníkov, z tohto dôvodu žalobkyňa nemôže byť diskriminovaná za využitie práva voľného pohybu osôb za účelom nájdenia si zamestnania v inom členskom štáte, keď zamestnanie nenašla v domovskom členskom štáte, čo žalobkyňa náležite preukázala. Podľa názoru žalobkyne tak možno nesporne považovať rozhodnutie žalovanej, zhodne rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu za vydané predčasne, nedostatočne odôvodnené, rozhodnutia sa tak stali nepreskúmateľnými, pretože zistenie skutkového stavu správnymi orgánmi neobstojí, je nedostačujúce na riadne posúdenie veci, zdôvodnenie právneho záveru bolo zo strany oboch správnych orgánov nesprávne. Vzhľadom na uvedené dôvody v podanej žalobe ako i ako aj v predmetnom vyjadrení má žalobkyňa za to, že je namieste rozhodnúť podľa žalobného návrhu, teda tak, aby správny súd zrušil rozhodnutie žalovanej zo dňa 22. júna 2022 ako aj rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Rimavská Sobota zo dňa 19. apríla 2022 a vec im vrátil na ďalšie konanie, vzhľadom na nedostatočne zistený skutkový stav veci o zachovaní, resp. nezachovaní centra záujmov žalobkyne na území Slovenskej republiky.

10. Žalovaná sa k replike žalobkyne nevyjadrila.

11. Správny súd nariadil na prejednanie veci pojednávanie na deň 11. 09. 2023 o 10.00 h podľa § 107 ods. 1 písm. a) Správneho súdneho poriadku na základe žiadosti žalobkyne. Pojednávanie sa zúčastnila právna zástupkyňa žalobkyne ako aj poverená zástupkyňa žalovanej.

12. Právna zástupkyňa žalobkyne na pojednávaní uviedla, že sa v plnom rozsahu pridrižiava podanej žalobe, ako aj podaného vyjadrenia v predmetnej veci a naďalej navrhuje, aby správny súd po vykonanom dokazovaní zrušil rozhodnutie žalovanej zhodne aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, nakoľko má za to, že žalobkyňa v konaní doposiaľ náležite preukázala, že žalovaná ak aj prvostupňový správny orgán na danú vec síce aplikovali predpisy nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov, sociálneho zabezpečenia ako aj nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009 zo dňa 16. septembra 2019, ktorým sa stanovuje postup vykonávacieho nariadenia ES č. 883/2004 o koordinácii systémoch sociálneho zabezpečenia, avšak predmetnými ustanoveniami sa absolútne neriadili a ani neradia. Doposiaľ žalobkyňa nie je zrejme, akým spôsobom došlo k prehodnoteniu centra záujmov žalobkyne k zmene jej obvyklého pobytu, nakoľko pred rokom 2018 pracovala na sezónnom zamestnaní u toho istého zamestnávateľa, pričom pri podaní žiadosti o dávku v nezamestnanosti jej tá bola priznaná. Z tohto dôvodu nie je zrejme, k akej zmene od tej doby došlo. Rovnako, pokiaľ žalovaná apelovala na to, že stav prehodnotila do dôsledku orientácie sa žalobkyne na zahraničný pracovný trh, má za to, že žalobkyňa náležite v konaní preukázala, že sa jedná o aktívneho uchádzača o zamestnanie na trhu práce na území Slovenskej republiky. Rovnako žalovaná nesprávne vyhodnotila aj sezónnosť práce, kde k predmetnému aj predložili praktickú príručku o uplatňovaných právnych predpisoch v Európskej únii, v Európskom hospodárskom priestore a vo Švajčiarsku, z ktorého je nesporne zrejme, že zo strany žalovanej aj prvostupňového orgánu skutočne došlo k nesprávnej aplikácii európskych právnych predpisov v danej veci. Žalobkyňa zastáva názor, že žaloba je dôvodná, nakoľko žalovaná nevykonala vo veci náležité dokazovanie, čo jednoznačne vyplýva aj z predloženej rozsiahlej judikatúry, ktorá bola predložená v konaní. Rovnako ešte do konania predložili rozhodnutie sociálnej poisťovne, ktoré žalobkyňa predložila kolegyňa zo sezónnej práce v Rakúsku, ktorá taktiež požiadala o dávku v nezamestnanosti, kde správny orgán na rozdiel

od žalovanej a prvostupňového správneho orgánu, vo veci bývalej kolegyňi žalobkyne nárok priznal, kde do doby poistenia jednoznačne započítal doby poistenia na území Európskej únie, respektíve Európskeho hospodárskeho priestoru, pričom mal za to, že doba poistenia je preukázaná a zhodne vyslovil, že ako vyplýva zo spisového materiálu „počas vašej poslednej činnosti vykonávanej na území iného členského štátu Európskej únie ste mali na území Slovenskej republiky zachované bydlisko, alebo iné väzby, čo v súlade s čl. 65 ods.2 základného nariadenia odôvodňuje uplatnenie nároku na dávku v nezamestnanosti v štáte bydliska, podľa slovenských právnych predpisov“. Z tohto dôvodu opätovne apelovala i na to, že podľa ustanovení správneho poriadku by správne orgány v obdobných veciach mali zakaždým rozhodovať obdobným spôsobom. Krátkou cestou vzhľadom na povolenie zo strany bývalej kolegyne žalobkyne predložila citované rozhodnutie. Z týchto dôvodov a predovšetkým z dôvodov, ktoré boli veľmi podrobne uvedené v podanej žalobe zhodne v podanom vyjadrení v plnom rozsahu trvala na petíte tak, ako bol uvedený v žalobe.

13. Poverená zástupkyňa žalovanej na pojednávaní uviedla, že žalovaná zotrúva na svojom rozhodnutí č.24395-2/2002-BA zo dňa 22. júna 2022 a taktiež na vyjadrení k žalobe zo dňa 6. septembra 2022. V reakcii na námietky právnej zástupkyne žalobkyne, ohľadne skutočnosti, ktorá sa týka jej zmeny od roku 2018 kedy jej bola priznaná dávka v nezamestnanosti, pričom jej nie je známe, prečo jej v roku 2022 nebola priznaná dávka v nezamestnanosti, žalovaná uvádza, že žalobkyňi bol v roku 2018 priznaný nárok na dávku v nezamestnanosti, taktiež bola zaradená v roku 2019 do evidencie uchádzačov o zamestnanie, pričom túto dávku si dobrala a následne sa potom v roku 2020 opäť zaradila do evidencie uchádzačov o zamestnanie, pričom pobočka skonštatovala, že áno, mala zachované bydlisko na Slovensku, ale nedosiahla počet dní. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa od roku 2018 opakovaním pôsobila v Rakúsku tým pádom deklarovala jej prioritnú a opakovanú orientáciu na zahraničný pracovný trh a minimálne čo sa týka dĺžky pobytu žalobkyne v zahraničí, je iný v roku 2022 ako v roku 2018. Zo spisovej dokumentácie jasne vyplýva, že žalobkyňa pracovala nie len na území Rakúska, ale v predchádzajúcom období pracovala aj na území Spojeného kráľovstva a to po dobu 5 rokov, pričom v Rakúsku pracovala po dobu 3 a pol roka. Ak odrátame jej 8 mesačnú prítomnosť na území Slovenska počas prijatých COVID opatrení, takže v konečnom dôsledku žalobkyňa sa zdržiavala v zahraničí po dobu viac ako 8 rokov a čo sa týka jej pracovnej histórie na Slovensku tak, odpracovala tu žalobkyňa celkovo 4 roky. Mala tu uzatvorené 3 krátkodobé pracovné pomery, takže pracovná história žalobkyne v zahraničí po dobu viac ako 8 rokov je teda v prevažnej miere viac ako jej 4 ročné pracovné pôsobenie na Slovensku. Čo sa týka vykonávania sezónnej práce žalobkyne v zahraničí v Rakúsku, túto skutočnosť žalovaná vôbec nespochybňuje, žalobkyňa pracovala sezónne v Rakúsku od decembra 2013 do marca 2022 pričom od roku 2017 pracovala u toho istého zamestnávateľa. Skutočnosť, že žalobkyňa pracovala sezónne v zahraničí ešte automaticky nezakladá záver o tom, že tu mala zachované bydlisko a centrum záujmov. Žalovaná poukazuje na Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 10Sa/17/2022 zo dňa 30. januára 2023, kedy sa Krajský súd v Košiciach vo vecne obdobnej veci, najmä čo sa týka celkovej dĺžky pobytu v zahraničí sezónneho charakteru práce, krátkodobej pracovnej histórii na Slovensku, prítomnosti najbližších osôb na Slovensku, návratov na územie Slovenska stotožnil s právnym názorom žalovanej ohľadne nezachovania centra záujmov dotknutej osoby na území Slovenska počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí. Čo sa týka rozhodnutia, ktoré právna zástupkyňa predložila, žalovaná uvádza, že ku každému prípadu je potrebné, alebo nutne postupovať individuálne a vzájomné porovnávanie konaní je úplne irelevantné. Žalovaná navrhla žalobu zamietnuť.

14. Právna zástupkyňa žalobkyne na vyjadrenie poverenej zástupkyne žalovanej k veci na pojednávaní uviedla, že vzhľadom na argumentáciu žalovanej naďalej žalobkyňi v konaní absolútne nie je zřejmé, ako žalovaná dospela k tomu, že žalobkyňa odpracovala na území iného členského štátu práve 8 rokov, keď podľa prepočtu, tak ako to bolo v rámci vyjadrenia uvedené, v zahraničí žalobkyňa pracovala výhradne striedavo s tým, že pomedzi jednotlivé obdobia bola aktívnym uchádzačom o zamestnanie, čiže dokopy pracovala v zahraničí striedavo v intervaloch reálne 5 rokov a 23 dní. Zhodne je nutné poukázať aj na to, že posledné zamestnanie v zahraničí mala žalobkyňa od roku 2020, konkrétne od júna 2020 do 5. marca 2022, kde je nutné uviesť, že pracovný pomer netrval ani 2 a pol roka, z toho 8 mesiacov musela byť žalobkyňa na území Slovenskej republiky, kde je relevantné, že to nebolo výhradne len kvôli opatreniam, ale kvôli sezónnosti výkonu jej práce, kde žalobkyňa nemala vyriešenú stabilnú bytovú otázku v zahraničí, ale len na území Slovenska. Z tohto dôvodu má za to, že ak by bola bytová otázka stabilná v Rakúskej republike, tak ako to uvádza žalovaná, bolo by len nelogické, ak by žalobkyňa na tomto mieste nemohla zotrvať i počas COVID opatrení. Žalobkyňa však opätovne zdôraznila, že bývala v hotelovom areáli v personálnej izbe, kde podľa praktickej príručky, ktorá bola v konaní

uplatnená jednoznačne vyplýva, že sezónni zamestnávateľa si naďalej zachovávajú stabilné zázemie v domovskom štáte, čiže centrum záujmov. Rovnako v danej veci žalobkyňa predložila nespočetné množstvo dôkazov o tom, že žalobkyňa stabilné zázemie na území Slovenska preukázala kúpou bytu, čo jednoznačne svedčí o zámere, že o úmysle žalobkyne žiť na území Slovenskej republiky natrvalo, rovnako predložila lekárske správy, nakoľko zdravotná starostlivosť je žalobkyňi poskytovaná výhradne na území Slovenskej republiky, v rámci Rakúskej republiky nikdy nebola ošetrovaná. Z tohto dôvodu má žalobkyňa za to, že od roku 2018 ku dňu podania žiadosti nedošlo k takej zmene, ktorá by dôvodila odlišné rozhodnutie ako tomu bolo v roku 2018, keď žalobkyňi bola priznaná dávka v nezamestnanosti. Rovnako ešte v závere dodala, že žalobkyňa vzhľadom na argumentáciu žalovanej, že žalobkyňa sa orientuje výhradne na zahraničný pracovný trh, len dodáva, že žalobkyňa je od marca 2022 evidovaná doposiaľ ako neúspešný uchádzač o zamestnanie. Z tohto dôvodu opätovne apeluje na to, že sezónnosť práce si zvolila výhradne kvôli nutnosti finančného zabezpečenia na území Slovenskej republiky.

15. Poverená zástupkyňa žalovanej na vyjadrenie právnej zástupkyne žalobkyne k veci na pojednávaní uviedla, že žalovaná sa absolútne nestotožňuje s tvrdením právnej zástupkyne žalobkyne ohľadne dĺžky pobytu žalobkyne v zahraničí, pretože zo spisového materiálu bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa pracovala naposledy na území Slovenskej republiky v roku 2006 a od roku 2007, čo je dlhodobá orientácia na zahraničný pracovný trh, pôsobila výlučne v zahraničí a pôsobila tam opakovane. Je pravdou, že žalobkyňa bola niečo sa týka jej zamestnania v Spojenom kráľovstve, vtedy nebola vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie, to znamená, že tá doba bola vlastne súvislá a nepretržitá, ale čo sa týka jej pôsobenia v Rakúsku, tak vykonávala tu sezónne zamestnania, bola vedená v evidencii uchádzačov a zamestnanie prevažne krátkodobé s tým, že okrem roku 2021 bola teda každoročne vedená v evidencii a po odrátaní jej pôsobenia na Slovensku, či už v súvislosti s vedením evidencie uchádzačov o zamestnanie, alebo v súvislosti jej prítomnosťou, v súvislosti s prijatými opatreniami COVID-19, tak po odrátaní všetkých týchto období žalobkyňa pôsobila v zahraničí viac ako 8 rokov. Z uvedeného dôvodu má žalovaná jednoznačne za to, že žalobkyňa sa dlhodobo a prioritne orientovala na zahraničný pracovný trh. Taktiež bolo zo spisovej dokumentácie zrejmé, že žalobkyňa v Rakúsku bývala v personálnej izbe, pričom takúto formu ubytovania strpela, hoci nižšieho štandardu a žalovaná porovnávala aj bytovú situáciu žalobkyne na Slovensku. Žalobkyňa nadobudla na Slovensku v roku 2015 nehnuteľnosť, kúpou, táto forma bývania je stabilná z pohľadu žalovanej, avšak žalovaná v tejto súvislosti podotýka, že samotná skutočnosť, že žalobkyňa počas výkonu zárobkovej činnosti v Rakúsku nadobudla byt na Slovensku v roku 2015 ešte automaticky nezakladá záver o tom, že jej centrum záujmov je i naďalej v Slovenskej republike, pretože opak by navodil situáciu, že každý, kto má na Slovensku nehnuteľnosť automaticky tu má zachované centrum záujmov. Žalovaná posúdila bytovú situáciu žalobkyne v súlade s čl. 11 ods.1 aj v súlade s inými kritériami a na základe vykonaného dokazovania teda mala za to, že žalobkyňa si bydlisko na Slovensku nezachovala. Čo sa týka prítomnosti lekárov žalobkyne na Slovensku, okrem iného preukázala aj vlastníctvo bankového účtu, tak žalovaná uvádza, že prítomnosť lekárov na Slovensku, ale aj zachovanie finančných produktov na Slovensku nemá so strediskom záujmov a bydliskom žiaden súvis už preto, lebo slobodný pohyb služieb a kapitálu medzi členskými štátmi, ktorý umožňuje využívať tieto služby kdekoľvek v Európskej únii je jednou zo základných slobôd spoločného trhu Európskej únie. A čo sa týka dôvodov odchodu žalobkyne do zahraničia, žalovaná uvádza, že dôvody odchodu žalobkyne do zahraničia ako aj návratu na Slovensko sú právne irelevantné. Je na ne možné prihliadnuť len ako na doplňujúce skutočnosti, pokiaľ vzniknú nejaké pochybnosti o určení centra záujmov.

Posúdenie veci správnym súdom

16. Správna žaloba žalobkyne je správnou žalobou fyzickej osoby v sociálnych veciach. Správny súd preto preskúmal správnou žalobou napadnuté rozhodnutia Sociálnej poisťovne a postup, ktorý ich vydaniu predchádzal, nielen v rozsahu a z dôvodov správnej žaloby, ale v celom rozsahu (§ 134 a § 203 ods. 2 SSP). Správny súd dospel k záveru, že správna žaloba žalobkyne je dôvodná, preto rozhodnutia Sociálnej poisťovne podľa § 191 ods. 1 písm. c), d), e) a f) SSP v spojení s ods. 3 a 4 tohto ustanovenia zrušil a vec vrátil orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie.

17. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy

boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

18. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

19. Podľa § 6 ods. 2 písm. c) SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

20. Podľa § 134 ods. 1 a 2 SSP, správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak nie je ďalej ustanovené inak. Správny súd nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak

- a) rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu,
- b) rozhodnutie alebo opatrenie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený,
- c) ide o veci podľa § 192,
- d) ide o veci podľa § 6 ods. 2 písm. c), ak je žalobcom fyzická osoba,
- e) ide o veci podľa § 6 ods. 2 písm. d),
- f) vec súvisí s ochranou práv spotrebiteľa.

21. Podľa § 199 ods. 1 písm. a) SSP, sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne.

22. Podľa § 203 ods. 2 SSP, pri správnej žalobe fyzickej osoby nie je správny súd viazaný žalobnými bodmi.

23. Podľa čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods.

24. Podľa čl. 48 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (Konsolidované znenie), Európsky parlament a Rada v súlade s riadnym legislatívnym postupom prijímú v oblasti sociálneho zabezpečenia opatrenia, ktoré sú nevyhnutné na poskytnutie voľného pohybu pracovníkov; za týmto účelom uzavrie dohody, ktoré migrujúcim pracovníkom bez ohľadu na to, či ide o zamestnancov, a na nich závislým osobám zabezpečia: a/ započítanie všetkých období braných do úvahy podľa zákonov príslušných krajín za účelom získania a trvania nároku na dávky a vypočítanie ich výšky; b/ vyplácanie dávok osobám s bydliskom na území členských štátov.

25. Podľa čl. 1 písm. f) základného nariadenia, „cezhraničný pracovník“ znamená každú osobu, ktorá vykonáva činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba v členskom štáte a ktorá má bydlisko v inom členskom štáte, do ktorého sa vracia spravidla denne alebo aspoň raz za týždeň.

26. Podľa čl. 1 písm. j) základného nariadenia, „bydlisko“ znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.

27. Podľa čl. 1 písm. k) základného nariadenia; „pobyt“ znamená prechodné bydlisko.

28. Podľa čl. 3 ods. 1 písm. h) základného nariadenia, toto nariadenie sa vzťahuje na všetky právne predpisy, ktoré sa týkajú týchto častí sociálneho zabezpečenia: dávky v nezamestnanosti.

29. Podľa § 13 ods. 5 zákona o sociálnom poistení, z poistenia v nezamestnanosti sa za podmienok ustanovených týmto zákonom poskytuje dávka v nezamestnanosti.

30. Podľa § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.

31. Podľa čl. 61 ods. 1 základného nariadenia, príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

32. Podľa čl. 61 ods. 2 základného nariadenia, s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a/ sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky: - doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia, - doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo - doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

33. Podľa čl. 65 ods. 2 základného nariadenia; úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydlisko v tomto štáte, alebo sa vráti do tohto štátu, má byť k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte bydliska. Bez toho, aby bol dotknutý článok 64, úplne nezamestnaná osoba môže ako doplňujúci krok prihlásiť sa u služieb zamestnanosti členského štátu, v ktorom vykonávala svoju poslednú činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba.

34. Podľa čl. 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia, nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

35. Podľa čl. 11 vykonávacieho nariadenia, (1) Ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje Základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať: a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov; b) situáciu dotknutej osoby vrátane: i) povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy; ii) jej rodinného stavu a rodinných väzieb; iii) vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti; iv) v prípade študentov zdroja ich príjmov; v) jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná; vi) členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely. (2) Ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

36. Predmetom súdneho prieskumu boli rozhodnutia Sociálnej poisťovne o uplatnenom nároku žalobkyne na dávku v nezamestnanosti. V konaní neboli sporné skutočnosti týkajúce sa doby poistenia v nezamestnanosti žalobkyne dosiahnuté v Rakúsku. Medzi účastníkmi konania teda nebolo sporné, že žalobkyňa nedosiahla v období 4 rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie dobu poistenia v nezamestnanosti na území Slovenskej republiky podľa zákona o sociálnom poistení. Taktiež nebolo medzi účastníkmi konania sporné, že žalobkyňa dosiahla v posudzovanom období 4 rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie dobu poistenia v nezamestnanosti v inom členskom štáte Európskej únie – v Rakúsku. Medzi účastníkmi konania neboli sporné ani otázky rodinného stavu žalobkyne, či ubytovania počas pobytu žalobkyne na území Rakúska. Sporným bolo zohľadnenie doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnutej v inom členskom štáte Európskej únie

do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 ods. 1 základného nariadenia, a to v súvislosti s preukázaním zachovania pevných väzieb a bydliska žalobkyne na území Slovenskej republiky počas výkonu posledného zamestnania na území Rakúska. Sporným tak zostala otázka vyhodnotenia zisteného skutkového stavu, či okolnosti tohto pobytu pri ich komplexnom vyhodnotení možno alebo nemožno považovať za okolnosti svedčiace zachovaniu bydliska žalobkyne a centra jej záujmov na území Slovenska ako štátu pôvodu pre účely aplikácie čl. 65 základného nariadenia, pre účely vyhodnotenia podmienok na priznanie uplatneného nároku na dávku v nezamestnanosti.

37. Z ustanovení základného a vykonávacieho nariadenia nevyplýva pre dotknuté osoby právo vybrať si, v ktorom štáte si uplatnia nároky na dávky v nezamestnanosti. Nariadenia vychádzajú z požiadavky prioritného uplatnenia nároku na dávku v nezamestnanosti v štáte zamestnania, teda v tom štáte, v ktorom dotknutá osoba aj platila príspevky na príslušné poistenie, teda v ktorom bola účastná na systéme sociálneho poistenia. Skutočnosť, že dotknutá osoba nesplní podmienky nároku na dávku v nezamestnanosti v jednom členskom štáte, nemá za následok automatický vznik nároku na dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte. Možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte ako v štáte posledného zamestnania je výnimočná a jej uplatnenie sa viaže na splnenie nariadeniami vymedzených podmienok.

38. Podľa článku 61 ods. 2 základného nariadenia je možné zohľadniť doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov členského štátu Európskej únie, ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov v prípade, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila doby poistenia dosiahnuté v súlade so slovenskými právnymi predpismi. Výnimku z tohto pravidla predstavujú prípady, ktoré sú upravené v článku 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia, t.j. prípady, keď si dotknutá osoba počas výkonu svojej činnosti ako zamestnanec na území členského štátu Európskej únie zachovala bydlisko na území iného členského štátu Európskej únie (v tomto prípade na území SR). Za účelom ustálenia záveru o možnosti započítania týchto dôb, alebo naopak záveru, že tieto obdobia nie je možné započítať, bolo potrebné vyhodnotiť skutkovú otázku „bydliska“ žalobkyne v zmysle základného a vykonávacieho nariadenia, konkrétne v zmysle kritérií stanovených v článku 11 vykonávacieho nariadenia.

39. Správny súd zistil dôvodnosť žalobných námietok žalobkyne a zistil pochybenia v postupe a rozhodnutiach Sociálnej poisťovne, ktoré boli dôvodom pre zrušenie správnu žalobou napadnutých rozhodnutí.

40. Správny súd považuje za potrebné uviesť, že aplikácia dotknutých ustanovení základného nariadenia, vykonávacieho nariadenia a zákona o sociálnom poistení v obdobných veciach ako je prejednávaná vec je obsiahnutá v početných rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúcich sa tejto problematiky (uplatnenia nároku na dávku v nezamestnanosti v SR na základe dôb poistenia dosiahnutých v inom členskom štáte EÚ). Zároveň je potrebné uviesť, že aj keď sa tieto rozhodnutia Najvyššieho súdu SR týkajú rovnakej problematiky, aj najvyšší súd v tejto svojej rozhodovacej činnosti opakovane zdôraznil, že každá vec je špecifická, vymedzená konkrétnymi skutkovými okolnosťami, a preto je potrebné každú vec vyhodnocovať so zohľadnením individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu. V konaniach o nároku na dávku v nezamestnanosti rozhodujú súdy individuálne, nakoľko skutkový stav a okolnosti, na základe ktorých žiadatelia žiadajú tento nárok, je odlišný (individuálny), v závislosti od skutkových zistení správnych orgánov, ako aj ich následným právnym posúdením. Uvedený typ konania býva rozdielny (odlišný), a to predovšetkým s dôrazom na osobu, ktorá žiada predmetný nárok v tom zmysle, že v jednom konaní ide o osobu slobodnú, bez vyživovacej povinnosti, pričom v inom konaní môže ísť o takmer totožnú fyzickú osobu, ktorá však na území SR má vyživovaciu, resp. vyživovacie povinnosti. Ku každej veci je potrebné pristupovať individuálne, prihliadať na všetky osobitosti každého prípadu, a preto nemožno na skúmanú vec aplikovať závery v skutkovo odlišných prípadoch. Závery rozhodnutí najvyššieho súdu preto nemožno paušalizovať a bez ďalšieho nemožno zovšeobecniť napr. tak, že najvyšší súd uznal zachovanie centra záujmov v Slovenskej republike, keď dotknutá osoba vlastnila v Slovenskej republike nehnuteľnosť, pretože vlastníctvo nehnuteľnosti bolo vždy v konkrétnych prípadoch, ktoré boli predmetom rozhodovania najvyššieho súdu, vyhodnocované aj v kontexte s inými skutkovými okolnosťami. Najvyšší súd SR výslovne uviedol, že každú vec je potrebné posudzovať prísne individuálne a že jeho rozhodovacia činnosť predstavuje v hrubých črtách príkladný judikatórny pohľad na túto problematiku (závery rozsudku sp. zn. 7Sžsk/3/2021 zo dňa 21. 04. 2021). Správny súd sa

preto pri posudzovaní zákonnosti správnu žalobou napadnutých rozhodnutí oboznámil aj s judikatúrou Najvyššieho súdu SR, týkajúcou sa tejto problematiky, a dôsledne v zmysle záverov tejto judikatúry, prihliadajúc na osobitosti a špecifiká tejto prejednávanej veci, vyhodnocoval zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov Sociálnej poisťovne.

41. V prejednávanej veci orgány Sociálnej poisťovne za účelom vyhodnotenia možnosti aplikácie článku 65 ods. 2 a 5 písm. a) základného nariadenia posudzovali otázku zachovania bydliska žalobkyne na území Slovenskej republiky podľa kritérií nastavených v článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Vo vzťahu k pojmu „bydlisko“ je potrebné poukázať na čl. 1 písm. j) základného nariadenia, v zmysle ktorého „bydlisko“ znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva. K obsahu tohto pojmu zaujal stanovisko aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v súvisiacej judikatúre, v zmysle ktorej je bydlisko autonómny pojem práva Európskej únie a nemožno ho stotožňovať s pojmom trvalý pobyt alebo prechodný pobyt podľa právnych predpisov Slovenskej republiky. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na závery rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sžsk/3/2021 zo dňa 21. 04. 2021, v zmysle ktorého pod pojmom „bydlisko“ v zmysle únievom sa nechápe trvalý alebo prechodný pobyt podľa vnútroštátnych predpisov Slovenskej republiky. Podľa čl. 1 písm. j) základného nariadenia pojem „bydlisko“ v zmysle tohto nariadenia znamená zvyčajne bydlisko, t.j. miesto, kde majú dotknuté osoby zvyčajné bydlisko na účely tohto nariadenia chápané ako „centrum záujmov“ v zmysle článku 1 písm. j) v spojení článkom 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. „Bydlisko“ predstavuje v tomto zmysle autonómny pojem vlastný právu Únie (rozsudok C-90/97 Swaddling body 28 a 29). Kritériami určenia centra záujmov sú najmä: dĺžka obdobia zdržiavania sa na území daného štátu, dĺžka a stabilita výkonu zárobkovej činnosti, dĺžka trvania pracovnej zmluvy, rodinný stav a rodinné väzby, bytová situácia a stabilita tejto situácie a miesto, kde dochádza k zdaňovaniu príjmov.

42. Správny súd dospel po preskúmaní veci k záveru, že orgány Sociálnej poisťovne nesprávne vyhodnotili zistené skutkové okolnosti vo vzťahu k preukázaniu bydliska – centra záujmov žalobkyne. Je nesporné, že žalobkyňa vykonávala sezónnu prácu v pracovnom pomere prerušovane na území Rakúska viac ako 5 rokov. Je tiež nepochybné, že z titulu výkonu práce v pracovnom pomere v Rakúsku bolo štátom, v ktorom si plnila daňové povinnosti Rakúsko. Je tiež nepochybné, že žalobkyňa bola zamestnaná v Rakúsku a z titulu tohto zamestnania sa zúčastňovala aj na systéme sociálneho zabezpečenia tohto štátu. V Rakúsku si nárok na dávku v nezamestnanosti neuplatnila a podľa vyjadrenia žalobkyne nemala dôvod a ani zákonnú možnosť uplatniť si dávku v nezamestnanosti v Rakúsku vzhľadom na sezónny charakter vykonávanej činnosti, kde podmienkou priznania dávky v nezamestnanosti je preukázanie trvalého, resp. prechodného pobytu, ktorý si vyžaduje nahlásenie a potvrdenie, pričom prechodným pobytom nemôže byť hotel. Žalobkyňa tiež uviedla, že nemala v Rakúsku založený bankový účet, ktorý si vzhľadom na dočasnú a sezónny charakter vykonávanej práce nemala dôvod založiť.

43. Správny súd vyhodnotil námietku žalobkyne o nedostatočne zistenom skutkovom stave a formálnom skúmaní centra záujmov, za dôvodnú a záver správnych orgánov, že centrum záujmov žalobkyne sa v čase podania žiadosti o dávku v nezamestnanosti nachádzalo práve v Rakúsku, považuje za predčasnú.

44. V prospech vzniku nového centra záujmov v rozhodnom období (počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec – čl. 65 ods. 2 základného nariadenia) v Rakúsku podľa správneho súdu síce svedčí orientácia žalobkyne na rakúsky pracovný trh a skutočnosť, že Rakúsko bolo štátom bydliska žalobkyne na daňové účely (na Slovensku nemala žiadny zdaniteľný príjem). Je teda potrebné prisvedčiť žalovanej, že žalobkyňa bola opakovane rovnakým zamestnávateľom zamestnávaná od roku 2013. Okrem toho v medziobdobí, keď nebola zamestnaná v Rakúsku a ani po predčasnom ukončení pracovného pomeru zo strany žalobkyne sa na Slovensku žalobkyňa nezamestnala, hoci bola viac krát evidovaná v evidencii uchádzačov o zamestnanie. K posúdeniu stability zamestnania však správny súd konštatuje, že žalobkyňa pri ukončení jedného pracovného pomeru neuzatvárala okamžite novú pracovnú zmluvu, ktorá by predstavovala istotu ďalšieho zamestnania v blízkom čase. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/28/2022 zo dňa 29. marca 2023, ktorý k otázke posúdenia stability zamestnania uviedol, že „pod pojmom „stabilita“ je potrebné predovšetkým rozumieť určitú stálosť, nemennosť, sústavnosť, trvalosť. Pracovná situácia žalobkyne reprezentovaná krátkodobými pracovnými pomermi uzatvorenými na dobu určitú (sezónny charakter vykonávanej činnosti), v kontexte so skutočnosťou, že žalobca nemal

istotu ďalšieho zamestnania v podobe pracovnej zmluvy na ďalšie obdobie, podstatu stability nespĺňa. Tak ako bola pracovná situácia žalobcu preukázaná, nemôže spĺňať požiadavku plynúcu z článku 11 ods. 1 písm. b) bod i/ vykonávacieho nariadenia., v zmysle ktorého v súvislosti s ustálením centra záujmov je potrebné okrem iného zohľadniť aj situáciu dotknutej osoby vrátane povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa táto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy (obdobne sp. zn. 9Sžsk/6/2021)“. Uvedené závery v obdobnej veci je možné aplikovať aj v prejednávanom prípade, nakoľko žalobkyňa bola sezónnym pracovníkom, ktorého pracovná situácia bola reprezentovaná krátkodobými pracovnými pomermi uzatvorenými na dobu určitú a ubytovanie jej poskytol zamestnávateľ vo forme bývania v hotelovej izbe. Vzhľadom na uvedené nie je možné dospieť k tomu, že pracovná situácia žalobkyne napĺňa atribúty stability.

45. Otázne je tiež posúdenie dĺžky a trvalosti prítomnosti žalobkyne na území dotknutých štátov v posudzovanom období žalovanou. Žalobkyňa mala podľa formulára U1 v priebehu rokov 2018 až 2022 viacero dočasných pracovných pomerov rôznej dĺžky (bod 2.1.1), v rámci ktorých bola poistená v nezamestnanosti – poistené zamestnanie („Versicherte Beschäftigung“). Okrem toho mala aj iné (ostatné) obdobia poistenia („Sonstige Versicherungszeiten“), vykázané samostatne od poisteného zamestnania, ktoré zodpovedajú jej čerpaniu dovolení po skončení pracovného pomeru (zrejme po skončení sezóny) a ktoré čerpala v rozsahu 3 – 15 dní obvykle hneď po skončení pracovného pomeru (bod 2.1.3), v medziobdobí sa mala zdržiavať na Slovensku a okrem toho sa mala zdržiavať na Slovensku aj 2-3 dni mesačne, pričom uvedené pravidelné návraty žalobkyne na územie Slovenska orgány Sociálnej poisťovne nespochybnili. Žalovaná v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedla, že na návraty žalobkyne na Slovensko v mesačnej frekvencii a tiež na osemmesačný pobyt (od 03. 11. 2020 do 20. 06. 2021) na Slovensku počas pandemickej situácie bolo pri posudzovaní bydliska prihladené, avšak napadnuté rozhodnutie žalovanej neobsahuje skutočnosť, ktorá vyplýva z administratívneho spisu (čestné vyhlásenie žalobkyne, potvrdenia zamestnávateľa doručené dňa 04. 05. 2023 spolu s odvolaním) a to, že žalobkyňa sa vrátila na Slovensko z dôvodu pandemickej situácie aj v období od 27. 11. 2021 do 16. 12. 2021. Pokiaľ je z potvrdení zamestnávateľa zrejme, že z dôvodu pandémie bola žalobkyňa „poslaná“ na Slovensko (cit. „wurde wegen lockdown am 03. 11. 2020 in der Slowakei geschickt“, „wurde wegen lockdown am 27. 11. 2021 in der Slowakei geschickt“), potom je dôvodné sa domnievať, že zamestnávateľ žalobkyne poznal bytovú situáciu žalobkyne a vedel, že žalobkyňa sa v prípade nedostatku práce zdržiava na Slovensku. V tomto smere v napadnutom rozhodnutí absentuje správna úvaha žalovanej o tom, akým spôsobom vyhodnotili skutočnosť, že žalobkyňa sa v prípade pandemickej situácie opakovane vracala na Slovensko, resp. prečo nezotrvala na území Rakúska, pokiaľ mala žalovaná za to, že žalobkyňa si nezachovala väzby na Slovensku. Správne orgány opomínajú význam týchto pravidelných ako aj nepravidelných (výnimočných) návratov žalobkyne počas sezóny a zdržiavanie sa žalobkyne na území Slovenska aj medzi sezónnymi zamestnaniami. Zároveň sa žalovaná nevysporiadala s otázkou návratov z iných dôvodov ako je návšteva blízkych osôb. V prípade, akým je prípad žalobkyne, tj. z dôb poistenia v krajine zamestnania a periodicity a dĺžky návštev v krajine pôvodu nie je bez ďalšieho jednoznačne zrejme, v ktorej krajine sa osoba dlhodobo a trvalo zdržiavala, je podľa názoru správneho súdu nevyhnutné, aby sa touto otázkou správne orgány riadne zaoberali a svoje tvrdenie o dlhodobej a trvalej prítomnosti na území konkrétneho štátu presvedčivo odôvodnili. V tejto časti považuje správny súd rozhodnutia správnych orgánov za nepreskúmateľné.

46. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne, podľa ktorého si v roku 2018 pri totožnom skutkovom stave ako tomu bolo v roku 2022 uplatnila nárok na dávku v nezamestnanosti a Sociálna poisťovňa, pobočka Rimavská Sobota, rozhodnutím č. 5382/2018-RS-DvN zo dňa 28. 06. 2018 podľa § 104, § 105 ods. 1, § 107 a § 108 zákona o sociálnom poistení a podľa článku 61 ods. 1 a článku 62 ods. 3 Nariadenia Európskeho parlamentu (ES) a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia rozhodla tak, že žalobkyňa má nárok na dávku v nezamestnanosti, žalovaná uviedla, že žalobkyňa svojimi opakovanými odchodmi do Rakúska deklarovala jej prioritnú, dlhodobú a opakujúcu sa orientáciu na zahraničný pracovný trh a skutkový stav veci, minimálne čo sa týka dĺžky trvania poistenia v zahraničí je iný v roku 2018 ako naposledy v roku 2022. K uvedenému správny súd uvádza, že nárok na dávku v nezamestnanosti orgány Sociálnej poisťovne posudzujú vždy vo vzťahu ku konkrétnej žiadosti navrhovateľa

47. Rovnako za predčasné je konštatovanie správnych orgánov o stabilnej bytovej situácii žalobkyne v Rakúsku primeranej výkonu povolenia. Za podstatné preto v prejednávannej veci správny súd považuje

aj to, že žalobkyňa si v roku 2015 kúpila v Slovenskej republike byt a v Rakúsku bývala v ubytovaní, ktoré jej zabezpečil zamestnávateľ, čo podľa vyjadrenia žalobkyne bola personálna izba malej výmery bez kuchyne, akejkolvek možnosti prípravy jedla, chladničky, v hlučnom prostredí, niekedy bola pridelená jedna izba viacerým osobám. Táto skutočnosť nebola podľa správneho súdu žalovanou ako ani správnym orgánom prvého stupňa pri vyhodnocovaní zachovania centra záujmov žalobkyne vyhodnotená správne. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že aj v súvisiacej judikatúre Najvyššieho súdu SR, týkajúcej sa tejto problematiky, bola viackrát vyhodnocovaná otázka bývania v štáte výkonu zamestnania a vlastníctvo nehnuteľnosti, resp. zabezpečenie bývania na území Slovenskej republiky. Najvyšší súd SR opakovane zdôraznil, že je potrebné tieto skutočnosti vyhodnocovať v zmysle individuálnych okolností každej konkrétnej veci. Podľa správneho súdu potom zabezpečené bývanie v Rakúsku v hotelovej izbe alebo vo forme zdieľaného bývania s inými zamestnancami, ktoré zabezpečil zamestnávateľ, je primeraná forma bývania pri výkone práce v zahraničí, ale nedosvedčuje, že by centrum záujmov žalobkyne bolo v Rakúsku, predovšetkým ak má žalobkyňa vo svojom výlučnom vlastníctve byt v Slovenskej republike. Hoci samotné nadobudnutie nehnuteľnosti v Slovenskej republike nemožno automaticky považovať za preukázanie zachovania centra záujmov v Slovenskej republike, nakoľko je možné ho vnímať aj ako formu investovania peňažných prostriedkov, je potrebné uvedenú skutočnosť vyhodnotiť prísne individuálne podľa celkových okolností danej veci. Z administratívneho spisu vyplýva, že žalovaná nezisťovala žiadne ďalšie podrobnosti o ubytovaní žalobkyne, hoci sa nejednalo o bežný prenájom/podnájom či vlastníctvo nehnuteľnosti na bývanie (napr. či mala žalobkyňa možnosť užívať izbu aj v čase dovolenky po sezóne, či mala možnosť nechať si v izbe v medzičase medzi dvomi pracovnými pomermi svoje osobné veci, či mala k dispozícii vlastné sociálne zariadenie a pod.). Žalovaná nevyhodnotila ani to, či žalobkyňa v prípade straty zamestnania (z akéhokoľvek dôvodu) v rovnakom momente prichádza o ubytovanie, nakoľko stratou zamestnania žalobkyňa by v rovnakom okamihu stratila i zázemie na hľadania si novej práce, na rozdiel od vlastníctva nehnuteľnosti na bývanie, podnájmu či prenájmu. Všeobecne možno konštatovať, že ubytovanie, hoci v samostatnej hotelovej izbe, ale bez možnosti vytvoriť si náležitý komfort a súkromie, nesvedčí v prospech dlhodobého usadenia sa v danej krajine. V odôvodnení rozhodnutí tiež absentuje správna úvaha, prečo považovali správne orgány ubytovanie v Rakúsku v hoteli za stabilnejšie a primeranejšie oproti ubytovaniu žalobkyne vo vlastnom byte na Slovensku (porov. Rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/28/2022 zo dňa 29. marca 2023, bod 40. odôvodnenia). Preto je potrebné vypočítať žalobkyňu a na základe takto doplneného skutkového stavu opätovne vyhodnotiť stabilitu jej bydliska v Rakúsku.

48. K námietke žalobkyne súvisiacej s vyhodnotením skutočností: prítomnosť otca (vdovca) trpiaceho zdravotnými problémami na Slovensku, vlastníctvo bytu od roku 2015 na území Slovenska, úhrada poplatkov spojených s bývaním, úhrada miestnych daní a poplatkov, potvrdenia lekárov o poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalobkyne na území Slovenska, správny súd konštatuje, že tieto skutočnosti bude musieť žalovaná znovu vyhodnotiť v kontexte doplneného dokazovania v časti posudzovania stability a primeranosti ubytovania a v kontexte opätovného vyhodnotenia dĺžky a trvalosti prítomnosti žalobkyne na území dotknutých krajín.

49. Je nepochybné, že žalobkyňa bola zamestnaná v Rakúsku a z titulu tohto zamestnania sa zúčastňovala aj na systéme sociálneho zabezpečenia tohto štátu. V Rakúsku si nárok na dávku v nezamestnanosti neuplatnila a podľa vyjadrenia žalobkyne nemala dôvod a ani zákonnú možnosť uplatniť si dávku v nezamestnanosti v Rakúsku vzhľadom na sezónny charakter vykonávanej činnosti, kde podmienkou priznania dávky v nezamestnanosti je preukázanie trvalého, resp. prechodného pobytu, ktorý si vyžaduje nahlásenie a potvrdenie, pričom prechodným pobytom nemôže byť hotel, ani nemala založený bankový účet v Rakúsku, ktorý si vzhľadom na dočasnú a sezónny charakter vykonávanej práce nemala dôvod založiť. V tejto súvislosti správny súd uvádza, že nie je vylúčené, že osobe nárok na dávku v súlade s vnútroštátnymi predpismi toho ktorého členského štátu nevznikne a nesplní ani podmienku zachovania bydliska. To však neznamená, že takejto osobe by mal automaticky vzniknúť nárok na priznanie inej rovnakej dávky v inom členskom štáte. Zmyslom ochrany koordinačných nariadení nie je, aby osoba mala vždy nárok na tú ktorú dávku, cieľom je napomáhanie voľného pohybu osôb tým, aby osoby, na ktoré sa tieto nariadenia vzťahujú vždy podliehali systému sociálneho zabezpečenia iba jedného členského štátu.

50. Správny súd podotýka, že opakované zamestnávanie sa žalobkyne v Rakúsku, v závislosti od sezóny alebo pandemickej situácie súvisiacej s ochorením COVID-19, nemôže byť v rozpore s právom Európskej únie na voľný pohyb osôb a pracovníkov (pracovnej sily) na území členských štátov Európskej

únie v zmysle čl. 45 Zmluvy o fungovaní európskej únie, automaticky vyhodnocované v neprospech žalobkyne vo vzťahu k zachovaniu jej väzieb a centra záujmov len na krajinu výkonu jej zamestnania a rovnako tak nemôže byť bez ďalšieho vyhodnotenia reálnych majetkových, rodinných, administratívnych a obdobných vzťahov žalobkyne na miesto trvalého pobytu, jej účelovo viazané bydlisko v mieste výkonu práce vyhodnotenú ako stabilné a trvalé bydlisko žalobkyne na území iného členského štátu. Zároveň nemôže byť na škodu žalobkyne vyhodnocovaná skutočnosť, že si žalobkyňa na území Rakúska nezabezpečila pre účely možného čerpania tamojších sociálnych dávok administratívnu registráciu trvalého bydliska na území Rakúska, o to viac v prípade, ak žalobkyňa bývala v hotelovej izbe, adresa ktorej nemohla byť evidovaná ako prechodný pobyt žalobkyne v Rakúsku, pretože uplatňovanie práva voľného pohybu osôb a zamestnancov na území členských štátov nie je viazané na povinnosť osôb využívajúcich práva občanov členských štátov EÚ administratívne si zaevidovať v mieste výkonu povolania alebo zamestnania trvalý pobyt. Práve z dôvodu uplatňovania princípu voľného pohybu osôb a pracovníkov na území členských štátov je pri aplikácii základného nariadenia a jeho vykonávacieho nariadenia pre účely určenia nároku nadávky v nezamestnanosti potrebné zachovanie väzieb a centra záujmov danej osoby posudzovať citlivo, s ohľadom na všetky dôkazy a okolnosti prípadu jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach, a nie vychádzať len z výpočtu počtu dní strávených na území toho ktorého členského štátu z dôvodu výkonu zamestnania.

51. Správny súd sa nestotožnil s názorom žalobkyne, že žalovaná mala hodnotiť úmysel žalobkyne a dôvod jej pobytu v zahraničí. Správny súd konštatuje, že úmysel žalobkyne, že v Rakúsku zotrvala iba dočasne a chcela sa vrátiť na Slovensko, toho času nie je relevantný, keďže postup podľa článku 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia prichádza do úvahy subsidiárne, teda v prípade, pokiaľ i po zvážení kritérií uvedených v odseku 1 tohto článku zostane otázka ustálenia centra záujmov i naďalej otvorená (napr. Rozsudok NS SR sp. zn. 10Sžsk/5/2016). Otázka bydliska je koncipovaná ako otázka faktická, ktorá je objektivizovaná do tej miery, že niekedy ani úmysel (počiatočný alebo trvajúci) a snaha dotknutej osoby nestačia na zachovanie bydliska v krajine pôvodného bydliska. Na tieto účely nie je rozhodujúca na prvom mieste citová väzba k svojmu bydlisku, rodičom či iným príbuzným, ani viac či menej určitý plán raz v budúcnosti sa opäť presťahovať do krajiny pôvodu, ale skutočné bydlisko, teda miesto, kde osoba zvyčajne býva (čl. 1 písm. j) základného nariadenia) – pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžsk/38/2017. V danom prípade nie je možné prijať záver, že o mieste bydliska žalobkyne uplatnením objektívnych kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia nevznikli pochybnosti a preto bolo potrebné aplikovať čl. 11 ods. 2 tohto nariadenia a skúmať subjektívny úmysel žalobkyne. Na druhej strane vo svetle zistených skutočností a skutkových okolností vedenia pracovného a bežného života žalobkyne, ktorý sa delí v podstate striktne na pobyt v práci a na pobyt doma na Slovensku, teda v čase pracovnej služby sa žalobkyňa zdržuje v mieste výkonu zamestnania a v čase primeraného voľna, dovolenky alebo nezamestnanosti sa zdržuje na území Slovenskej republiky v mieste trvalého bydliska, správny súd dodáva, že v danom prípade, za zistených skutkových okolností, došlo zo strany správnych orgánov v súvislosti s vyhodnotením zachovania centra záujmov žalobkyne len k formálnemu vyhodnoteniu skutočnosti o mieste bydliska žalobkyne v relevantnom období výkonu sezónnych prác, potierajúc zmysel právnej úpravy koordinácie systémov sociálneho zabezpečenia členskými štátmi a štátmi Európskeho hospodárskeho priestoru.

52. Žalobkyňa ďalej poukázala na to, že v roku 2018 si uplatnila nárok na dávku v nezamestnanosti, pri totožnom skutkovom stave, ako tomu bolo v roku 2022 a Sociálna poisťovňa, pobočka Rimavská Sobota, rozhodnutím č. 5382/2018-RS-DvN zo dňa 28. 06. 2018 podľa § 104, § 105 ods. 1, § 107 a § 108 zákona o sociálnom poistení a podľa článku 61 ods. 1 a článku 62 ods. 3 Nariadenia Európskeho parlamentu (ES) a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia rozhodla tak, že žalobkyňa má nárok na dávku v nezamestnanosti a zároveň žalobkyňa na pojednávaní predložila rozhodnutie sociálnej poisťovne, pobočky Poprad č. 6459/2023-PP-DvN zo dňa 13. júna 2023, ktoré žalobkyňi predložila kolegyňa zo sezónnej práce v Rakúsku, ktorá taktiež požiadala o dávku v nezamestnanosti, kde správny orgán na rozdiel od žalovanej a prvostupňového správneho orgánu, vo veci bývalej kolegyňi žalobkyne nárok na dávku v nezamestnanosti priznal. K uvedenému správny súd považuje za potrebné konštatovať, že o každom uplatnenom nároku na dávku v nezamestnanosti rozhoduje príslušná organizačná zložka Sociálnej poisťovne individuálne a vo vzťahu ku konkrétnemu účastníkovi konania a nie je možné v každom konaní tvrdiť totožnosť podmienok i faktov oboch, alebo viacerých konaní. Správneho súdu neprináleží komentovať iné rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nie sú predmetom súdneho prieskumu, zároveň rozhodovanie o nárokoch na dávku v nezamestnanosti je

viažuce výlučne ku konkrétnej fyzickej osobe a posudzujúc konkrétne skutočnosti vo vzťahu k tejto osobe vzhľadom na konkrétne okolnosti podanej žiadosti o dávku v nezamestnanosti.

53. V priebehu konania žalovaná tiež poukázala na Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 10Sa/17/2022 zo dňa 30. januára 2023, kedy sa Krajský súd v Košiciach v obdobnej veci, najmä čo sa týka celkovej dĺžky pobytu v zahraničí sezónneho charakteru práce, krátkodobej pracovnej histórii na Slovensku, prítomnosti najbližších osôb na Slovensku, návratov na územie Slovenska stotožnil s právnym názorom žalovanej ohľadne nezachovania centra záujmov dotknutej osoby na území Slovenska počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí. K predmetnému rozhodnutiu správny súd uvádza, že právna teória i súdna prax vo všeobecnosti rozoznávajú dva základné typy záväznosti súdnych rozhodnutí, a to na jednej strane záväznosť kasačnú alebo inštančnú, ktorá sa priamo týka prejednávanej veci, a záväznosť precedenčnú, resp. judikatórnu, ktorá sa týka inej veci, i keď skutkovo a právne obdobnej. Obe tieto záväznosti sa pritom zásadne líšia svojimi účinkami, pričom tento rozdiel vyplýva z odlišného zakotvenia tej-ktorej záväznosti. Zatiaľ čo kasačná záväznosť je daná zákonom (§ 5 ods. 10, § 191 ods. 6 SSP) a jej porušenie je priamo vynútiteľné, záväznosť precedenčná nemá normatívnu povahu a je postavená na „presvedčivosti názoru a autorite jeho nositeľa“. V danom prípade žalobkyňou uvedené rozhodnutie nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, pričom v prejednanom prípade sa správny súd stotožnil s právnymi názormi Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho správneho súdu SR vyslovenými v iných obdobných primerane použiteľných rozhodnutiach, pričom svoj právny názor správny súd odôvodnil s poukazom na citovanú zákonnú úpravu.

54. Rovnako žalovaná nevyhodnotila všetky jej známe skutočnosti, ktoré na preukázanie zachovania centra záujmov a väzieb na Slovensko žalobkyňa v konaní predkladala, len konštatovala, že nepreukazujú zachovanie jej väzieb so Slovenskou republikou bez toho, aby uviedla, na základe akej úvahy a z akých dôvodov tieto dôkazy a skutočnosti vyhodnotila v neprospech zachovania väzieb žalobkyne na Slovensku.

55. Vzhľadom na uvedené správny súd napadnuté rozhodnutie žalovanej Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 22. júna 2022, ako aj rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa Sociálnej poisťovne, pobočky Rimavská Sobota č. 2542/2022-RS-DvN zo dňa 19. apríla 2022 podľa § 191 ods. 1 písm. c), d), e) a f) SSP v spojení s ods. 3 a 4 tohto ustanovenia zrušil a vec vrátil orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie, v ktorom orgán prvého stupňa doplní dokazovanie výsluchom žalobkyne vo veci jej bytovej situácie v Rakúsku, najmä toho, či je táto situácia stabilná, opätovne túto otázku posúdi, žalovaná tiež vyhodnotí dĺžku a trvalosť prítomnosti žalobkyne na území dotknutých členských štátov, ako aj skutočnosti zistené a preukázané v tomto konaní a posúdi ich vo vzájomných súvislostiach. Po zistení a dôslednom vyhodnotení všetkých relevantných skutočností (ktoré žalobkyňa preukazovala aj v tomto konaní pred súdom) vydá rozhodnutie zodpovedajúce po všetkých stránkach požiadavkám kladeným naň ustanovením § 209 zákona o sociálnom poistení so zohľadnením vyššie uvedeného právneho názoru správneho súdu.

56. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP a úspešnej žalobkyňi priznal právo na úplnú náhradu trov konania, proti neúspešnej žalovanej.

Poučenie:

Doručený rozsudok je právoplatný (§ 145 ods. 1 SSP).

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť (§ 438 ods. 1 SSP, § 439 ods. 1 SSP a § 439 ods. 3 SSP a contr.).

O kasačnej sťažnosti rozhoduje kasačný súd – Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (§ 438 ods. 2 SSP). Kasačnú sťažnosť je potrebné podať na Správnom súde v Banskej Bystrici (§ 444 ods. 1 SSP) v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia oprávnenému subjektu (§ 443 ods. 1 SSP). Kasačná sťažnosť podaná v listinnej podobe musí byť podaná v potrebnom počte vyhotovení (§ 56 ods. 3 SSP).

Podľa § 445 ods. 1, 2 SSP, (1) v kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť

a) označenie napadnutého rozhodnutia,

b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,

c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),

d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

(2) Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ nemusí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom (§ 449 ods. 2 písm. b) SSP).

Banská Bystrica dňa 11. septembra 2023